

ความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่
ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

พ.ต.ต. ประหยัด คำมูล

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา

มหาวิทยาลัยแม่โจ้

พ.ศ. 2550

ความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่
ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

พ.ต.ต. ประหยัด คำมูล

ปัญหาพิเศษนี้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการพัฒนา
สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้

พ.ศ. 2550

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ใบรับรองปัญหาพิเศษ

สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา

ชื่อเรื่อง

ความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่
ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

โดย

พ.ต.ต. ประหยัด คำมูล

พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิลา ทนุผล)

วันที่ 27 เดือน ๑๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

กรรมการที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.วีระพล ทองมา)

วันที่ 27 เดือน ๑๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

กรรมการที่ปรึกษา

(อาจารย์โชค จรุงนคร)

วันที่ 27 เดือน ๑๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

ประธานกรรมการประจำหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิลา ทนุผล)

วันที่ 27 เดือน ๑๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

สำนักงานบัณฑิตศึกษารับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.เทพ พงษ์พานิช)

ประธานคณะกรรมการบัณฑิตศึกษา

วันที่ 30 เดือน ๑๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงความคิดเห็นของประชาชน ในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ 26-60 ปี จำนวน 100 คน โดยอาศัยการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความตรงในเนื้อหาและทดสอบความเที่ยง โดยได้ค่าความเที่ยง 0.87 การเก็บรวบรวมข้อมูลได้ดำเนินการระหว่างเดือนกรกฎาคม ถึงเดือน สิงหาคม พ.ศ. 2550 และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีสถานภาพสมรสแล้ว โดย
มีอายุเฉลี่ย 39 ปี มีวุฒิทางการศึกษาขั้นสูงสุดในระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพรับจ้าง
โดยมีรายได้เฉลี่ย 49,218 บาทต่อปี และมีสถานภาพการถือครองที่ดินเป็นของตนเอง ส่วนการ
ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลนั้น ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้
ข้อมูลทั้งหมดได้รับข่าวสาร โดยแหล่งข่าวที่ได้รับมากที่สุดมาจากผู้นำหมู่บ้าน สำหรับความ
คิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ผลการวิจัยพบว่า
ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ทั้ง 2
ประเด็น คือ นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และแผนการดำเนินงานตามนโยบาย
โดยเฉพาะนโยบายที่กำหนดให้มีการประสานงานกับสถาบันการศึกษาในชุมชน และ
ผู้ประกอบการแหล่งบันเทิงหอพัก และสถานที่เสี่ยงอื่นๆ ที่เป็นแหล่งมั่วสุมและแพร่ระบาดของ
ยาเสพติดเพื่อขอความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

Title	Opinions of People in Mae Rim District, Chiang Mai Province Towards the Government's Policy on Drug Overcoming
Author	Plo. Capt. Prayat Khammoon
Degree of	Master of Arts in Development Administration
Advisory Committee Chairperson	Associate Professor Dr. Sunila Thanupon

ABSTRACT

This study was conducted to investigate opinions of people in Mae Rim district, Chiang Mai province on the policy of the government on drug overcoming. This study consisted of 100 respondents and aged between 26-60 years old obtained from systematic random sampling. Data collection was done by using questionnaires which had already passed the reliability test with the value of 0.87. Data collection was done during July – August, 2007 and analyzed with the use of the Statistical Package for the Social Science (SPSS/PC⁺)

Results of the study revealed that most of the respondents were male, 39 years old on average, elementary school graduates, and hired- workers with an average yearly income of 49,218 baht. Most of them had their own land. In the case of perception on the policy of the government on drug overcoming, it was found that all respondents perceived information from village heads most. For opinions of the respondents on the policy of the government on drug, it was found that majority of the respondents agreed with the policy of both aspects: 1) policy on drug overcoming and 2) plan on policy implementation particularly on the policy which determined the coordination of educational institutions in the community and entrepreneurs of entertainment, dormitory, and risky places of the spreading of drugs to prevent and suppress the drugs.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อ นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ คณะกรรมการที่ปรึกษา ซึ่งประกอบด้วยรองศาสตราจารย์ ดร.สุนิลา ทนุผล ประธานกรรมการ รองศาสตราจารย์ ดร.วีระพล ทองมา และอาจารย์โชคก จรุงคนธ์ กรรมการที่ปรึกษา ที่ได้กรุณา ให้คำปรึกษาแนะนำและช่วยเหลือด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี รวมทั้งคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ ถ่ายทอดวิทยาการตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ประสบปัญหามากมายแต่ผู้วิจัยก็ได้ขยันต่อสู้ปัญหาและอุปสรรค ด้วยการใช้ความรู้ความสามารถจากการประสิทธิ์ประสาทของคณาจารย์ทุกท่าน ผู้วิจัยขอโน้มระลึก ถึงพระคุณบิดา- มารดาผู้เป็นกำลังใจสนับสนุน ตลอดจนขอขอบคุณญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ที่มี ส่วนช่วยเหลือให้การทำวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงตามความมุ่งหวังอย่างสมบูรณ์

พ.ต.ต. ประหยัด คำมูล

ตุลาคม 2550

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญเรื่อง	(6)
สารบัญภาพ	(8)
สารบัญตาราง	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ปัญหาการวิจัย	2
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย	5
นิยามศัพท์	6
บทที่ 2 การตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง	7
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด	7
สาระสำคัญของนโยบาย รัฐบาลเรื่องการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด	13
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น	23
ภาคสรุป	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	27
สถานที่ดำเนินการวิจัย	27
ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง	27
ตัวแปรและการวัดตัวแปร	33
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
การทดสอบเครื่องมือ	34
วิธีการรวบรวมข้อมูล	35
การวิเคราะห์ข้อมูล	35
ระยะเวลาในการวิจัย	36

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและวิจารณ์	37
ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและและสังคมของผู้ให้ข้อมูล	37
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ของรัฐบาล	42
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	50
สรุปผลการวิจัย	50
ข้อเสนอแนะ	51
บรรณานุกรม	53
ภาคผนวก	55
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	56
ภาคผนวก ข ประวัติผู้วิจัย	61

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 แผนผังขั้นตอนการดำเนินการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด	22
2 จำนวนประชาชนในอำเภอแม่ออนที่มีอายุ 25 – 60 ปี	29

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและผลการดำเนินงาน	3
2 แสดงการสุ่มหาตำบลกลุ่มตัวอย่าง	30
3 แสดงหมู่บ้านใน 5 ตำบลที่สุ่มหากลุ่มตัวอย่าง	31
4 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่	32
5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล	40
6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม	41
7 แสดงจำนวนและค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะ ยาเสพติด	45
8 แสดงจำนวนและค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามแผนการดำเนินงานตาม นโยบาย	48

บทที่ 1

บทนำ

ประเทศไทยเผชิญกับปัญหายาเสพติดที่ขยายความรุนแรง และซับซ้อนมากขึ้น นับแต่ปี 2502 เป็นต้นมา ทั้งนี้เนื่องจากสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการขยายตัวของเมืองอย่างไร้ขอบเขต เป็นผลให้ประชาชนหันไปพึ่งยาเสพติด การแก้ปัญหาของทางราชการทั้งด้านปราบปรามการจับกุมผู้ผลิตและผู้ค้า การป้องกันด้วยวิธีการโฆษณาเผยแพร่ทางสื่อสาธารณะได้ผลน้อย ไม่ทันกับการขยายตัวของปัญหา (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2546: 5) ปัจจุบันพบว่าสารเสพติดมีการแพร่ระบาดเข้าไปแทบทุกส่วนของสังคมไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ชุมชน ทั้งในเมืองและชนบท นักเรียน นักศึกษา ในสถานศึกษาทุกระดับชั้น ผู้ใช้แรงงานบางกลุ่ม เช่นกลุ่มชาวประมง กลุ่มผู้ใช้แรงงานขนส่ง กลุ่มผู้ใช้แรงงานภาคเกษตรกรรม กลุ่มผู้ให้บริการในสถานเริงรมย์ รวมทั้งผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแรงงานพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ (กองป้องกันยาเสพติด, 2536: 8)

ภายใต้การบริหารงานของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ที่ได้ให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด จึงได้มีการประกาศสงครามกับยาเสพติด และกำหนดให้เป็นนโยบายเร่งด่วนในการบริหารราชการ โดยใช้หลัก การป้องกันนำหน้าการปราบปราม ผู้เสพต้องได้รับการบำบัดรักษา ผู้ค้าต้องได้รับการลงโทษอย่างเด็ดขาด โดยได้ออกคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 119/2544 เรื่องแนวทางการใช้พลังแผ่นดินเพื่อเอาชนะยาเสพติด ประกอบด้วย 9 แนวทางคือ 1) ยุทธศาสตร์การปลูกฝังแผ่นดินและการป้องกัน 2) ยุทธศาสตร์การควบคุม 3) ยุทธศาสตร์การปราบปราม 4) ยุทธศาสตร์การบำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพ 5) ยุทธศาสตร์การข่าว 6) ยุทธศาสตร์การอำนวยความสะดวกและประสานงาน 7) ยุทธศาสตร์การปรับปรุงกฎหมาย และกระบวนการยุติธรรม 8) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศ และ 9) ยุทธศาสตร์การวิจัยพัฒนา และติดตามประเมินผล (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545: 29 – 46) โดยมีแนวทางปฏิบัติคือ ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ – 30 เมษายน 2546 เริ่มดำเนินการยึดพื้นที่ ทำลายแหล่งอบายมุข ตรวจสอบค้นหา และกดดัน กวาดล้างผู้ผลิต ผู้ค้า โดยมุ่งที่เครือข่ายผู้ค้ารายสำคัญ การยึดทรัพย์ ตลอดจนดูแลผู้รายงานตัวที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และต้องมีการให้รางวัลแก่ผู้มีผลการปฏิบัติงานดี รวมทั้งลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าวอย่างเด็ดขาด เพื่อให้การแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นไปอย่างยั่งยืนและถาวร (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2546: 8-9) โดยกำหนดให้วันที่ 2 ธันวาคม 2546 เป็นวันประกาศชัยชนะยาเสพติดเพื่อน้อมเกล้าฯ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระ

เจ้าอยู่หัวฯ เนื่องในวโรกาส วันเฉลิมพระชนมพรรษา 5 ธันวาคม 2546 (สำนักงานคณะกรรมการ
ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2546: 1)

ปัญหาการวิจัย

ยาเสพติด เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความปลอดภัยในชีวิต และ
ทรัพย์สินของประชาชน ความสงบสุขเรียบร้อยของสังคม และความมั่นคงของประเทศ แต่
เนื่องจากปัจจัยที่เอื้อต่อการเกิดและการแพร่ระบาดของยาเสพติดยังดำรงอยู่และขยายตัวอย่าง
ต่อเนื่อง เช่น ปัญหาเชิงโครงสร้างทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม จนเกิดภาวะการตกงาน ภาวะหนี้สิน
หรือไม่สามารถหารายได้มาใช้จ่ายได้พอเพียง ส่วนหนึ่งจึงหันเข้ามาประกอบอาชีพผิดกฎหมายที่
เกี่ยวกับวงการยาเสพติดที่สามารถทำรายได้สูง โดยมีความคิดที่ไม่มีทางออกอย่างอื่นและผลกำไร
ที่ได้รับคุ้มค่ากับการเสี่ยง ตลอดจนแหล่งอบายมุข อาทิ สถานบริการ และสถานบันเทิงเรีงรมย์
ต่าง ๆ ที่ปล่อยปละละเลยในการควบคุม จึงส่งผลทำให้ปัญหายาเสพติดขยายตัวและกลายเป็น
ภัยคุกคามสังคมไทย สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่เป็นตัวเร่งของการแพร่ระบาดของยาเสพติดคือ
กลุ่มเยาวชน นักเรียน นักศึกษา มีค่านิยมที่ผิด ๆ โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือเพื่อความบันเทิง
เอาอย่างเพื่อนกอดปรกกับเยาวชนในสมัยนี้มีกำลังซื้อสูงจนยาเสพติดแพร่ระบาดอย่างรวดเร็วเข้าสู่
สถานศึกษาและชุมชนต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาความมั่นคงของชาติจึง
ได้ประกาศทำสงครามกับยาเสพติด เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2546 ณ ห้องประชุมสถาบันราชภัฏสวน
ดุสิต กรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งกำหนดยุทธศาสตร์ในการปฏิบัติ เพื่อให้ยาเสพติดหมดสิ้นไปจาก
แผ่นดินไทย โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติรับผิดชอบด้านการปราบปรามในเขตพื้นที่ชุมชน
ชั้นใน สำหรับในพื้นที่อำเภอแมริมทุกส่วนราชการได้ระดมสรรพกำลังทั้งหน่วยทหาร ตำรวจ ฝ่าย
ปกครอง สาธารณสุขอำเภอ สถานศึกษา รวมทั้งองค์กรในท้องถิ่น ได้จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการป้องกัน
ปราบปรามยาเสพติดของหน่วยขึ้น เพื่อกำหนดมาตรการและวางแผนในการดำเนินการทำสงคราม
ปราบปรามต่อสู้กับยาเสพติดในพื้นที่รับผิดชอบ มีการประกอบกำลังชุดปฏิบัติการปราบปราม
จับกุม สืบสวนหาข่าวความเคลื่อนไหว แหล่งผลิต จำหน่าย และการลักลอบลำเลียงยาเสพติด แหล่ง
มั่วสุมของกลุ่มผู้จำหน่ายรายใหญ่ รายย่อย ผู้เสพ ในพื้นที่รับผิดชอบ เพิ่มความเข้มของ เจ้าหน้าที่
สายตรวจทุกประเภทออกปราบปรามจับกุมและตรวจสอบสถานบริการ ตั้งด่านตรวจ/จุดตรวจ
จุดสกัดเป็นประจำทุกวัน ดำเนินการด้านจิตวิทยาและชุมชนสัมพันธ์ในหมู่บ้านเป้าหมาย รวมทั้ง
การป้องกันบรรณคดีต่อต้านยาเสพติดทุกรูปแบบ การบำบัดรักษาฟื้นฟูผู้เสพยาเสพติดโดยให้โอกาส
ผู้เสพยาเสพติดและผู้ติดยาเสพติดเข้ามารายงานตัวเพื่อบำบัดรักษา ตลอดทั้งจับกุมบังคับบำบัดตาม

พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พุทธศักราช 2545 เพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ ก่อนเข้าสู่สังคม

สรุปผลการดำเนินการของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่ริม ระหว่าง 1 กุมภาพันธ์ – 30 เมษายน 2546 มีดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและผลการดำเนินงาน

ตำบล	ประเภทที่เกี่ยวข้อง		เป้าหมายดำเนินการ	
	จำหน่าย	เสพ	ตรวจค้น	จับกุม
ริมเหนือ	8	27	22	8
ห้วยทราย	9	36	20	4
จีเหล็ก	21	98	29	28
ริมใต้	2	27	12	7
เหมืองแก้ว	17	78	25	10
คอนแก้ว	8	31	20	18
โป่งแยง	45	148	54	40
สะลวง	22	83	35	18
แม่สา	3	18	14	2
สันโป่ง	1	60	30	10
แม่แรม	18	54	49	6
รวม	54	660	310	152

ที่มา: สำนักงานทะเบียนท้องถิ่น เทศบาลอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ (2547: 24)

การดำเนินการต่อสู้เอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลในพื้นที่อำเภอแม่ริมที่ผ่านมา นับว่าได้ผลระดับหนึ่ง จนปัญหาเสพติดคลี่คลายลง แต่การปฏิบัติการปราบปรามอย่างจริงจัง เข้มงวดมีลักษณะหลายประการที่แสดงให้เห็นว่านโยบายดังกล่าวประสบกับปัญหา เช่น

1. ชาวบ้านที่เคยมีประวัติเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งในปัจจุบันได้เลิกพฤติกรรม อย่างเด็ดขาดแล้วถูกจับตามองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ บางรายถูกขึ้นบัญชีผู้มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับ

ยาเสพติด ทำให้ชาวบ้านเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย รู้สึกอึดอัดในการดำเนินชีวิตบางรายหนีออกนอกพื้นที่ไม่ไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่

2. ชาวบ้านในอำเภอแม่ริม ที่มีฐานะดีแต่ไม่สังคมกับชาวบ้านจำนวนมากถูกบัตรสนเท่ห์ กล่าวหาว่าร้ายวญผิปกติทรัพย์สินที่มีน่าจะได้อาจจากการค้ายาเสพติด ทำให้ต้องถูกสืบสวนตรวจค้นจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้นทำให้ชาวบ้านบางกลุ่มที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเกิดความกังวลว่าจะได้รับผลกระทบ หรือถูกกล่าวหาที่ตนไม่ได้กระทำ ประกอบกับตัวเลขผู้เสียชีวิตจากการถูกฆ่าตัดตอนมีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้ชาวบ้านเกิดความหวาดกลัวไม่กล้า ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานในการปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่รัฐ

3. เจ้าหน้าที่รัฐใช้มาตรการยึดทรัพย์สินของผู้มีพฤติการณ์ค้ายาเสพติด ซึ่งบางรายได้หยุดการเคลื่อนไหวและยุติบทบาทลงแล้ว หรือบางรายเพิ่งเริ่มต้นค้ายาเสพติดใหม่ เมื่อถูกจับกุมจะถูกยึดอายัดทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมดไว้เพื่อการตรวจสอบ ทำให้สมาชิกในครอบครัวได้รับความเดือดร้อน ทรัพย์สินบางรายการยากที่หาหลักฐานมาชี้แจงในชั้นศาลได้ จึงถูกยึดทรัพย์สินตกเป็นของกองทุนป้องกันปราบปรามยาเสพติด ทรัพย์สินบางรายการได้มาโดยสุจริตและมีหลักฐานศาลก็มีคำสั่งให้คืนเจ้าของแต่เจ้าหน้าที่ตรวจยึดอายัดเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ไม่คืนพอเช่นรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เฟอร์นิเจอร์ได้รับความเสียหาย แต่ทางราชการไม่รับผิดชอบแต่อย่างใด

จากสภาพปัญหาดังกล่าวนี้เองที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการสืบค้นว่าชาวบ้านในพื้นที่อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ มีความคิดเห็นอย่างไรต่อการดำเนินนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล เพื่อที่จะนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปปรับใช้เพื่อหาวิธีการดำเนินงานให้มีความเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนใน อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อพรรณนาถึงลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของประชาชนใน อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนใน อำเภอแม่ริม ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้เมื่อบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว คาดว่าเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. ผู้อำนวยการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค 5 สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดนโยบายการดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป
2. ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 สามารถนำผลการวิจัยเป็นข้อมูล สำคัญในการกำหนดนโยบายการดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในระดับภาคให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแม่ริมที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลในประเด็น
 - 1.1 นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด
 - 1.2 แผนการดำเนินงานตามนโยบาย
2. ผู้ให้ข้อมูลคือ ประชาชนในอำเภอแม่ริม จำนวน 11 ตำบล 98 หมู่บ้าน ที่มีอายุ 25 – 60 ปี มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านและอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไม่น้อยกว่า 6 เดือน

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลจากประชาชนในอำเภอแม่ริม ที่มีอายุ 25 – 60 ปี และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านและอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไม่น้อยกว่า 6 เดือน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 44,214 คน โดยอาศัยการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ และได้ขนาดของตัวอย่างจำนวน 100 คน
2. การเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ซึ่งทำให้ขาดการติดต่อกันระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผลการวิจัยมีโอกาสคลาดเคลื่อนได้ และจัดเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนเมษายน ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549

นิยามศัพท์

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งอาจแสดงออกมาด้วยคำพูด การปฏิบัติหรือการเขียนการแสดงออกของความคิดเห็นจะเกี่ยวกับ ทักษะคติ ค่านิยม การศึกษา ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และพฤติกรรมระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาและประเมินค่าก่อน ที่จะตัดสินใจแสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งความคิดเห็นอาจเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้ (วีระวุฒิ หล้าทุม, 2540: 5-6)

นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล หมายถึง แผนในการดำเนินงานของรัฐบาล 4 ประการ คือ แผนการเตรียมการ แผนการวางรากฐาน แผนการปฏิบัติการ และแผนการประเมินผล โดยเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ เอกชน ตลอดจนชุมชนและองค์กรชุมชนต่าง ๆ สามารถนำแผนการดำเนินงานนี้ไปใช้หรือดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2543: 10)

ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง ยาหรือสารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลงกับให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษ และสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่ (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2546: 234)

บทที่ 2

การตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง เพื่อความกระจ่างชัดในปัญหาและสามารถดำเนินการวิจัยได้อย่างถูกต้อง โดยครอบคลุมเนื้อหา ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด
2. สาระสำคัญของนโยบายรัฐบาลในเรื่องการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความคิดเห็น

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2535: 1) และองค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ให้ความหมายยาเสพติด ดังนี้ ยาเสพติด หมายถึง ยา หรือสารเคมี หรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยวิธีการรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยวิธีใดก็ตามให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1. มีความต้องการจะเสพยาสารนั้นอยู่ตลอดเวลาแสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. ต้องเพิ่มขนาดของยาที่เสพมากขึ้น
3. มีอาการอยาก หรือหิวยาได้เมื่อขาดยา (บางคนอาจมีอาการถอนยาเมื่อขาดยา)
4. สุขภาพโดยทั่ว ๆ ไปทรุดโทรม

ส่วนสถาบันพัฒนาบุคลากรด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2545: 1) ได้ให้ความหมายของยาเสพติด หมายถึง สารหรือยาที่เป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้จากธรรมชาติหรือได้จากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือได้รับเข้าสู่ร่างกายด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ช่วงระยะหนึ่งหรือติดต่อกันเป็นเวลานาน จะทำให้บุคคลนั้นรู้สึกอยากเสพยาสารหรือยานั้นอีก โดยอาจจะต้องเพิ่มปริมาณการเสพขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีผลทำให้สุขภาพของผู้เสพติดเสื่อมโทรมลง และเมื่อถึงเวลาต้องการเสพแล้วไม่ได้เสพ จะมีอาการผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือเฉพาะทางด้านจิตใจเกิดขึ้น และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2546: 9) ให้ความหมายของยาเสพติดว่า ยาเสพติดคือ สารเคมีหรือ ยา ที่เสพเข้าสู่ร่างกายแล้วทำให้เกิดพิษเรื้อรังแก่ร่างกายก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมทั้งร่างกายและจิตใจของผู้เสพ ยาเสพติดออกฤทธิ์หลายอย่างและการออกฤทธิ์จะแตกต่างกันไปตามยาเสพติดที่ใช้ ขนาดการใช้ ผู้ใช้ เวลาที่ใช้

ธรรมชาติของผู้ใหญ่ จะเกิดพฤติกรรมการเล่นแบบซึ่งโอกาสที่เด็กจะติดยาเสพติดและพัฒนาไปเป็นผู้จำหน่าย หรือผู้ผลิตก็จะมีมากขึ้น

3.2 การเลียนแบบตัวอย่างที่ไม่ดีจากสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น จากการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์เอกสารหรือหนังสือต่าง ๆ ซึ่งตัวอย่างที่ไม่ดีจากสื่อเหล่านี้จะเป็นสิ่งชักจูงให้เกิดการเลียนแบบขึ้น ชักนำเด็กไปสู่ยาเสพติดได้

3.3 ผู้ป่วยที่สามารถเลิกยาเสพติดได้แล้วต้องการกลับเข้าสู่สังคมปกติแต่สังคมไม่เปิดโอกาสให้หรือไม่ยอมรับ เช่น คนในครอบครัวหรือคนในชุมชนแสดงความรังเกียจถูกปฏิเสธเมื่อไปสมัครงานเพราะมีประวัติติดยา ทำให้ต้องหวนกลับไปติดยาเสพติดอีก

4. สาเหตุจากปัญหาเศรษฐกิจได้แก่ ปัญหาเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ทำให้ประชาชนว่างงาน และตกงานมากขึ้นบางคนอาจมีหนี้สินมากขึ้น และบางคนอาจหาเงินใช้หนี้ไม่ได้ หรือต้องการมีเงินมากโดยการหันไปค้ายาเสพติด ถึงแม้จะทราบว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมายก็ตามซึ่งจะเห็นได้จากการจับกุมผู้ต้องหาติดยาเสพติดที่มีจำนวนมากขึ้นทุกวัน

ยาเสพติดเป็นปัญหาที่สำคัญของเกือบทุกประเทศในโลก ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีปัญหาเรื่องยาเสพติดมาช้านาน และปัญหายาเสพติดก็ทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับจนถึงปัจจุบันกลายเป็นปัญหาที่ทำให้เกิดผลเสียต่อประเทศชาติโดยรวมเป็นอย่างมาก ผลเสียที่เกิดจากปัญหายาเสพติดมีมากมายจนรัฐบาลต้องประกาศเป็นนโยบายสำคัญที่จะต้องแก้ปัญหาให้ได้ ซึ่งผลเสียเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับตัวเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคมและประเทศชาติ ปัญหายาเสพติดจึงเป็นปัญหาที่ต้องช่วยกันแก้ไขให้หมดไปโดยเร็วที่สุด ซึ่งมีผลเสียต่อบุคคลและสถาบันหลายฝ่าย อาทิ ผลเสียต่อผู้เสพ ต่อครอบครัว ต่อชุมชน และส่วนรวม และท้ายที่สุดมีผลเสียต่อประเทศชาติในภาพรวม ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (สันติ จัยสิน, 2545: 15-21)

ผลเสียต่อผู้เสพได้แก่

1. สุขภาพร่างกายทรุดโทรมอ่อนเพลีย ระบบประสาทและสมองถูกทำลาย
2. ความต้านทานโรคของร่างกายน้อยลง เกิดโรคร้ายต่าง ๆ แทรกซ้อนได้ง่าย เช่น วัณโรค โรคผิวหนัง เป็นต้น
3. อารมณ์และจิตใจไม่ปกติฟุ้งซ่าน ขาดความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี ขาดความรับผิดชอบ อาจคลุ้มคลั่งอาละวาดทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น ในที่สุดอาจจะกลายเป็นคนวิกลจริต
4. พฤติกรรมการทำงานเปลี่ยนแปลง เกียจคร้าน เฉื่อยชา หยุดงานบ่อยไม่รับผิดชอบ
5. มีโอกาสรับและแพร่เชื้อโรคเอดส์หากกลุ่มผู้เสพยาเสพติดมีการใช้เข็มและกระบอกฉีดยาร่วมกัน และมีการมั่วสุมทางเพศ

6. อาจทำให้พิการ สูญเสียอวัยวะ ทูพพลภาพ หรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากการใช้ยาเสพติดเพื่อกระตุ้นประสาทในการทำงานในโรงงาน การขับรถบรรทุกหรือรถโดยสาร

7. เกิดการว่างงานอันเนื่องมาจากถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกตามระเบียบของสถานประกอบการที่ตนทำงานอยู่เมื่อถูกจับได้ว่าเสพยาเสพติด

8. สูญเสียทรัพย์สินไปในการซื้อขายเสพติมาเสพอย่างต่อเนื่องเป็นเงินจำนวนมาก

9. แท้งบุตรหรือคลอดก่อนกำหนด หากผู้เสพเป็นหญิงมีครรภ์ ทารกที่คลอดออกมาจะมีความผิดปกติในระบบอวัยวะและระบบประสาทต่าง ๆ เช่นร่างกายเติบโตช้า แขน-ขาลีบ ปัญญาอ่อนเป็นต้น

10. ถูกจับดำเนินคดีไม่ว่าจะเป็นกรณีเสพมีไว้ในครอบครอง หรือมีส่วนร่วมในกระบวนการค้ายาเสพติด

ผลเสียต่อครอบครัวได้แก่

1. ทำลายความสุขในครอบครัวจนอาจทำให้ครอบครัวแตกแยก เพราะเมื่อผู้นำครอบครัวหรือสมาชิกคนใดคนหนึ่งติดยา ก็จะทำให้เกิดปัญหา เกิดความวุ่นวายขึ้นในครอบครัว และปัญหาก็จะมากขึ้นเรื่อย ๆ จนอาจถึงขั้นครอบครัวแตกแยกได้

2. ฐานะทางการเงินของครอบครัวตกต่ำ เนื่องจากมีรายจ่ายเพิ่มขึ้นจากการต้องซื้อขายเสพติมาใช้ หรือเพื่อต่อสู้คดีเมื่อถูกจับ

3. ลูกหลานขาดการดูแลจากพ่อแม่ ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางที่ผิด และขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาที่ดี

4. อาจเพิ่มภาระให้ครอบครัวอันเนื่องมาจากร่างกายพิการ ทูพพลภาพหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากการเสพยาเสพติด

5. ผู้นำครอบครัวที่ติดยาจะเกิดตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ลูกหลาน และก่อให้เกิดปัญหาตามมาอีกมากมาย

6. ทำลายชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลทำให้ครอบครัวได้รับความอับอาย เพราะผู้ติดยาจะคิดและกระทำในสิ่งที่คนปกติเขาไม่ทำกัน จึงอาจก่อให้เกิดความเสื่อมเสียได้

ผลเสียต่อชุมชนและสังคมได้แก่

1. เกิดปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ในชุมชน เช่น จี้ปล้นฆ่าชิงทรัพย์ ฆ่าข่มขืน เป็นต้น
2. ทรัพย์สินของคนในชุมชนและสังคมเสียหาย เนื่องจากพฤติกรรมทางจิตประสาท ซึ่งมีผลมาจากการเสพยาเสพติดในปริมาณมากและเป็นเวลานาน ๆ
3. เป็นบ่อเกิดที่ทำให้สิ่งแวดล้อมของชุมชนเสื่อมโทรม สังคมถูกทำลาย
4. ทำลายเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญของชุมชน ให้เป็นเยาวชนที่อ่อนแอทั้งร่างกายและสติปัญญา ในที่สุดก็จะกลายเป็นปัญหาของสังคมต่อไป
5. สูญเสียแรงงานในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ทำให้ชุมชนขาดรายได้ก่อให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจและความยากจน
6. การพัฒนาชุมชน/สังคมในด้านต่าง ๆ เป็นไปอย่างเชื่องช้า เพราะสมาชิกในชุมชน/สังคมขาดสมรรถภาพ เนื่องจากการติดยาเสพติด

ผลเสียต่อประเทศชาติได้แก่

1. รัฐบาลต้องสูญเสียงบประมาณจำนวนมหาศาลไปเพื่อการป้องกันปราบปรามและบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด
2. เพิ่มภาระการเสียภาษีของประชาชน เนื่องจากรัฐบาลต้องนำภาษีของประชาชนไปใช้ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด
3. สูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสำหรับการพัฒนาประเทศ
4. ประเทศชาติต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติภูมิในสายตาของชาวต่างชาติ อันส่งผลต่อการลงทุนและการท่องเที่ยว
5. ทำให้เกิดข้อขัดแย้งทางการเมืองหรือความไม่สงบระหว่างประเทศปัญหาชายแดนไทย – พม่า ซึ่งเป็นแหล่งผลิตและเส้นทางลำเลียงยาเสพติด
6. ทำลายเศรษฐกิจของชาติ เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมากในการซื้อยาเสพติด ซึ่งเงินจำนวนนี้สามารถนำไปพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ ได้อย่างมากมาย
7. เป็นบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศ โดยผู้ไม่หวังดีต่อชาติอาจใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องมือ

จากผลกระทบดังกล่าว จะเห็นได้ว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาถูกโซ่ที่รัฐบาลจะต้องเร่งแก้ไข เพราะไม่ใช่เป็นเพียงปัญหายาภายในประเทศเท่านั้น แต่ได้กลายเป็นปัญหาระดับโลก

ซึ่งขณะนี้อีกการสหประชาชาติหรือองค์ระหว่างประเทศทั้งภาครัฐและเอกชนได้มีมาตรการ
เร่งรัดผลักดันและช่วยเหลือทุกรูปแบบในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเพื่อไม่ให้ลุกลามไป
มากกว่านี้

สาระสำคัญของนโยบาย รัฐบาลเรื่องการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

รัฐบาลได้กำหนดนโยบายและทิศทาง รวมทั้งเป้าหมายในการป้องกัน และแก้ไข
ปัญหาเสพติดได้อย่างชัดเจน ว่าต้องการบรรลุผลในเรื่องการแก้ไขปัญหากลุ่มผลิต
ยาเสพติดและบรรเทาปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดทุกชนิด โดยเฉพาะยาบ้าให้หมดสิ้นไป
โดยเร็วที่สุด เนื่องจากเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ส่งผลต่อการ
สูญเสียทรัพยากรบุคคลตลอดจนเศรษฐกิจของประเทศ การกำหนดนโยบายและทิศทางที่ชัดเจน
ดังกล่าว ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดสามารถดำเนินการได้
ตรงเป้าหมาย มีการดำเนินงานที่ประสานสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันยาเสพติดได้รับ
ความสนใจจากบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นประชาชนและสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายปีงบประมาณ 2538 ปัญหายาเสพติดขึ้นเป็นปัญหาเร่งด่วน โดยมี
การกำกับดูแลให้มีการแก้ไขอย่างจริงจัง ต่อเนื่องผ่านรัฐบาลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และให้มีการรายงาน
ผลการดำเนินงานทุก ๆ 7 วัน ให้ ครม. ทราบ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การดำเนินงานของกระทรวง
ทบวง กรม ต่าง ๆ เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังได้สร้างระบบกลไก ที่เอื้ออำนวยต่อการ
ปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ระบบงบประมาณ ระบบบุคลากรปฏิบัติงาน รวมถึงการพัฒนา
กฎหมายที่เอื้ออำนวยต่อการปราบปรามยาเสพติดที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับ
นโยบายรัฐบาล สำนักงานปราบปรามยาเสพติด จึงได้กำหนดนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะ
ยาเสพติดดังรายละเอียดต่อไปนี้ (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2540: 1-3)

1. แผนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (พ.ศ. 2540 - 2544) ที่สอดคล้องกับ
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 โดยในการดำเนินการจัดทำแผนดังกล่าว จะยึด
หลักการมีส่วนร่วมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและระดมความคิดเห็นจากทุกฝ่าย
2. ขยายขีดความสามารถในการสืบสวนจับกุมและริบทรัพย์สินกลุ่มนักค้าราย
สำคัญหรือที่มีลักษณะเป็นเครือข่ายการค้ายาเสพติด โดยอาศัยการดำเนินงานตาม พ.ร.บ.มาตรการ
ปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 และพัฒนามาตรการทางกฎหมาย
โดยเฉพาะกฎหมายสกัดกั้นการฟอกเงิน

3. ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรประชาชน องค์กรประชาชน องค์กรภาคเอกชน และหน่วยงานภาครัฐ ให้เข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนรวมทั้งขยาย เครือข่ายชุมชนเพื่อการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ครอบคลุมพื้นที่ที่มีศักยภาพ หรือพื้นที่แพร่ระบาดรุนแรง

4. ขยายการดำเนินงานในส่วนภูมิภาคโดยการประสานงานกับส่วนราชการในระดับภาคและจังหวัด ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างแผนงานในภูมิภาค เพื่อให้เกิดการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่มีประสิทธิภาพ

5. พัฒนาระบบข่าวสารโดยใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศ และพัฒนาระบบการประสานงาน เพื่อสนับสนุนการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด

6. พัฒนาแนวทางการป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษา ในชุมชน ในสถานประกอบการให้มีความชัดเจนและง่ายต่อการนำไปปฏิบัติรวมทั้งเร่งรัดการดำเนินงานตามแนวทางดังกล่าวโดยเน้นถึงความร่วมมือจากภาคเอกชนเป็นสำคัญ

7. ส่งเสริม ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหายาเสพติด รวมทั้งรูปแบบในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานอย่างแท้จริง

8. ส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในระดับภูมิภาคระหว่าง ลาว พม่า จีน เวียดนาม

9. พัฒนาบุคลากรให้แก่องค์กรและหน่วยงานภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

10. ติดตามประเมินผลและรายงานการดำเนินงานเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

11. จัดตั้งสถาบันผลิตบุคลากรด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

การต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ของรัฐบาลนั้นมีแผนในการดำเนินงานอยู่ 4 ประการ คือ แผนการเตรียมการ แผนการวางรากฐาน แผนปฏิบัติการ และการประเมินผล โดยเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ เอกชน ตลอดจนชุมชน และองค์กรชุมชนต่าง ๆ สามารถนำแผนการดำเนินงานนี้ไปใช้เพื่อการดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2543: 10-23)

แผนงานเตรียมการ

การเตรียมการเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญต่อความราบรื่นในการดำเนินงานในแผนต่อไปอย่างมากอย่างไรก็ตามผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่มักมองข้ามไป โดยให้ความสำคัญขั้นตอนการมากกว่า กิจกรรมในขั้นตอนนี้มีความสำคัญที่ละเลยไม่ได้ และควรตรวจสอบคุณภาพของผลการดำเนินงานในขั้นตอนนี้ให้ดีกว่าขั้นตอนอื่นต่อไป กิจกรรมที่สำคัญในขั้นตอนนี้ประกอบด้วยกิจกรรมซึ่งควรทำเป็นขั้นตอน 3 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1. การหาความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับชุมชน (การสำรวจข้อมูลเบื้องต้น) เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานทราบสภาพโดยทั่วไปของชุมชน ความพร้อมของชุมชน และสภาพปัญหาสุขภาพจิตในเบื้องต้น การหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพหรือสถานการณ์ที่แท้จริงของชุมชน ทั้งอดีตและปัจจุบันเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งเพราะจะช่วยให้ผู้ดำเนินการเลือกวิธีปฏิบัติและวิธีทำงานได้อย่างเหมาะสม และอำนวยความสะดวกต่อการประเมินผลการทำงานด้วย การหาความรู้ความเข้าใจ สามารถกระทำได้หลายวิธีการ ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น 2 วิธีการใหญ่ ๆ คือ 1) ศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลเดิมที่มีอยู่แล้ว เช่น ข้อมูลจากงานศึกษาวิจัยหรือการสำรวจที่เคยมีการทำ ข้อมูลจากเอกสารที่ได้จากการสำรวจ โดยนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และสรุปเป็นสภาพและสถานการณ์ปัญหา 2) ศึกษาค้นคว้าโดยการสำรวจข้อมูลใหม่ ซึ่งกระทำได้หลายวิธีอีกเช่นกัน

2. การสร้างความเข้าใจภายในชุมชน เพื่อให้ชาวชุมชนมีความเข้าใจที่ชัดเจนและถูกต้อง รวมทั้งยอมรับรู้เกี่ยวกับสภาพปัญหา และสถานการณ์ที่แท้จริงของชุมชนเอง รวมไปถึงถึงแนวทางที่จะกระทำต่อไปเพื่อร่วมมือกันแก้ไขปัญหานั้นเมื่อผู้ปฏิบัติงานมีความเข้าใจสภาพปัญหาและสถานการณ์ของชุมชนแล้ว ก็ควรให้ชาวชุมชนเข้าใจในสิ่งเดียวกันด้วย ทั้งนี้ หมายรวมถึงให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างชาวชุมชน กับหน่วยงาน และชาวชุมชน กับชาวชุมชนด้วยกันเอง ดังที่พบปัญหาอุปสรรคประการหนึ่งว่า การที่การดำเนินงาน ในชุมชน มักมุ่งเน้นหาแนวร่วมจากผู้นำ หรือแกนนำชุมชน โดยเชื่อว่าผู้นำ หรือแกนนำเหล่านั้นจะสามารถระดมความร่วมมือของชาวชุมชนทั่วไป จนเกิดลักษณะ หัวโตแต่เขนขาถีบ ดังที่ได้กล่าวแล้ว ขั้นตอนนี้จึงพยายามที่จะแก้ไขปัญหาลักษณะดังกล่าวโดยสร้างแนวร่วมจากชุมชนทั่วไปด้วย เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมจากชาวชุมชนอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ การสร้างความเข้าใจภายในชุมชนนี้ยังรวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของชาวชุมชนบางประการที่มีความสำคัญต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดการสร้างความเข้าใจและเปลี่ยนแปลงทัศนคติของชาวชุมชนสามารถกระทำได้หลายวิธีการ แต่ส่วนใหญ่อาศัยหลักการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ อย่างไรก็ตามในการปฏิบัตินั้นการที่บุคคลจะเข้าใจและยอมรับความคิดและการปฏิบัติในสิ่งใหม่ ๆ นั้น บางกรณีอาจไม่ใช้เวลานานนัก

แต่บางกรณีที่บุคคลจะเข้าใจและยอมรับความคิดและการปฏิบัติในสิ่งใหม่ ๆ นั้น บางกรณีอาจไม่ใช้เวลามากนัก แต่บางกรณีอาจต้องใช้เวลาเป็นแรมปี

3. การแสวงหาผู้นำ หรือแกนนำชุมชน เพื่อให้สามารถระดมบุคคลเป้าหมายที่มีความเหมาะสมในการทำหน้าที่แกนนำของชุมชนในการดำเนินงาน จากข้อมูลที่ได้ในขั้นที่ 1 ควรจะช่วยให้สามารถแยกแยะคนในชุมชนออกได้เป็นกลุ่ม ๆ ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นบุคคลที่มีความเหมาะสมในการเป็นผู้นำ หรือแกนนำได้คุณสมบัติเบื้องต้นของบุคคลที่เหมาะสมกับการกิจผู้นำ หรือแกนนำ ควรจะมีอย่างน้อย 3 ประการ 1) เป็นที่ยอมรับของชาวชุมชน หมายถึง บุคคลดังกล่าวจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ไม่ใช่บุคคลภายนอกหรือบุคคลที่เพียงอาศัยอยู่ในชุมชนซึ่งแม้จะมีการศึกษาดี ฐานะการเงินดี มีความสามารถ แต่ไม่มีความผูกพันทางสังคม และจิตใจใด ๆ กับชาวชุมชนเลย เนื่องจากการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนจะเป็นกลไกช่วยให้ชาวชุมชนเป็นฝ่ายกระตุ้นให้บุคคลนั้นทำงาน และขณะเดียวกันบุคคลนั้นก็ได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากชาวชุมชน โดยต่างฝ่ายต่างตอบสนองกัน 2) มีจิตใจ และมีความประสงค์ที่จะเป็นผู้นำ หมายถึง บุคคลนั้นต้องมีความเต็มใจที่จะรับผิดชอบต่องานของชุมชน มิได้มาโดยการจำยอม ปฏิเสธไม่ได้ 3) มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น หมายถึง บุคคลนั้นต้องเป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี เคารพสิทธิผู้อื่น รู้จักคำนึงถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น ชื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น

อย่างไรก็ตามในขั้นตอนการเตรียมการนี้ผู้ปฏิบัติงานที่เป็นบุคคลภายนอกชุมชนจะต้องลงสัมผัสชุมชนอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเตรียมชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ปฏิบัติงานควรมีการเตรียมตนเอง ดังนี้ 1) หากความรู้ความเข้าใจเฉพาะด้าน เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยผู้ปฏิบัติงานจะต้องศึกษาให้รู้ถึงลักษณะของปัญหา สาเหตุของปัญหา และแนวความคิด/วิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหายาที่ใช้อยู่ 2) หากความรู้ความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่ทำงานด้านป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อประโยชน์ในการประสานงาน 3) ปรับแนวความคิดเกี่ยวกับชาวชุมชน โดยเฉพาะประการสำคัญคือ ต้องเชื่อว่าชาวชุมชน เป็นผู้ที่เข้าใจปัญหาของชุมชนดีกว่าคนภายนอก ชาวชุมชนมีความสามารถที่จะวิเคราะห์ปัญหาและหาแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมกับชุมชนได้ 4) ฝึกตนเองสำหรับการทำหน้าที่กระตุ้นให้ชาวชุมชนแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการเป็นผู้ฟังที่ดี อดทนฟังอย่างตั้งใจ ใจเย็นไม่ขัดจังหวะ ไม่ตำหนิชาวชุมชนแสดงความคิดเห็น ไม่เสนอแนะให้ชาวชุมชนยอมรับความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงาน ไม่ตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ แทนชาวชุมชน แต่เป็นผู้จัดหาข่าวสารข้อมูลที่จำเป็นต่อการตัดสินใจให้ชาวชุมชน

แผนการรากฐาน

เพื่อวางรากฐานในการทำงานแก้ไขปัญหายาเสพติดให้สำเร็จตามแนวทางที่เน้นการมีส่วนร่วมจากชาวชุมชน ประกอบด้วยกิจกรรมซึ่งควรทำเป็นขั้นตอน 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1. การพัฒนาผู้นำ หรือแกนนำชุมชน เพื่อให้ผู้นำ หรือแกนนำชุมชนได้รับการพัฒนาในเรื่องสำคัญ ๆ โดยทำความเข้าใจปัญหาฯ ให้ชัดเจนขึ้น เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการที่จะใช้ในการแก้ไขปัญหายาของชุมชน กิจกรรมการพัฒนาผู้นำ / แกนนำนี้อาจทำได้โดย การฝึกอบรม การร่วมประชุม / การสัมมนา การศึกษาดูงาน แต่วิธีที่พบว่าได้ผลดี ก็คือ การที่ผู้นำ / แกนนำชุมชนมีโอกาสรู้เรื่องต่าง ๆ ร่วมกันโดยการปฏิบัติงานจริง

2. การพัฒนาระบบบริหารจัดการ เพื่อให้ชุมชน พัฒนาระบบการทำงานที่มีประสิทธิภาพ กิจกรรมที่จะช่วยในการพัฒนาระบบบริหารจัดการของชุมชนและองค์กรชุมชน ได้แก่

2.1 การจัดตั้งกลุ่มรากฐาน เพื่อให้ผู้นำหรือแกนนำมีโอกาสระดมกำลังรวมเป็นทีมงานเพื่อให้เกิดพลังในการทำงานต่อไป ภายในชุมชนและองค์กรชุมชน เมื่อมีการพัฒนาผู้นำ/ แกนนำชุมชนเพื่อดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดแล้ว สิ่งจำเป็นที่ควรทำเพื่อเสริมและพัฒนาศักยภาพในการบริหารจัดการ ก็คือ การจัดตั้งกลุ่มซึ่งขอเรียกว่า กลุ่มรากฐาน ขึ้น กลุ่มรากฐานนี้ จะประกอบด้วยผู้นำ / แกนนำคนสำคัญของกลุ่มผู้นำ / แกนนำทั้งหลาย ดังนั้นจำนวนสมาชิกจึงไม่ควรมากนัก ควรอยู่ในระหว่าง 5 – 10 คน สมาชิกของกลุ่มรากฐานนี้ก็คือผู้นำ / แกนนำ / ชาวชุมชนทั้งหลาย สามารถกระทำการอย่างราบรื่น โดยกลุ่มรากฐานจะต้องการประชุมพบปะกันเป็นประจำเสมอ ๆ อย่างน้อยที่สุดสัปดาห์ละครั้งเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนกันทั้งในเรื่องการทำงานและเรื่องทั่วไป โดยสมาชิกกลุ่มรากฐานแต่ละคนจะต้องแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ โดยมีการกระจายบทบาทหน้าที่ให้สมาชิกครบทุกคน โดยบทบาทหน้าที่สำคัญ ๆ ได้แก่ ประธานหรือผู้นำกลุ่ม เลขานุการหรือเหรัญญิก และหน้าที่อื่น ๆ ตามสภาพปัญหาและสถานการณ์ของชุมชน ทั้งนี้ในการดำเนินกลุ่ม ควรมีการผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่ เช่น ประชุมแต่ละครั้งอาจผลัดกันเป็นประธานหรือผู้นำกลุ่มในการประชุม เป็นต้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เรื่องบทบาทต่าง ๆ ของสมาชิกกลุ่มคนอื่น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานเป็นทีมต่อไป

2.2 การพัฒนาระบบประสานงาน เพื่อให้ชุมชนและองค์กรชุมชนสามารถประสานงานเพื่อระดมทรัพยากรและความร่วมมือจากทุกฝ่าย ในพื้นที่เพื่อสนับสนุนการดำเนินการในขั้นตอนนี้สำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นฐานสำหรับชุมชนและองค์กรชุมชนให้สามารถพัฒนาและแก้ไขปัญหายาของชุมชนได้ โดยการดำเนินงานอาจเริ่มได้จากพิจารณาบทบาทของข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรในพื้นที่เริ่มจากทรัพยากรภายในชุมชนได้ โดยการดำเนินงานอาจเริ่มได้จากพิจารณา

ทบทวนข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรในพื้นที่เริ่มจากชุมชน ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล วัสดุสิ่งของ งบประมาณ แรงงาน ฯลฯ และทรัพยากรภายนอกชุมชน ได้แก่ นโยบาย ภารกิจ และบริการขององค์กรภายนอกชุมชน ฯลฯ โดยทรัพยากรเหล่านี้ ผู้ปฏิบัติงาน หรือผู้นำ / แกนนำต้องเข้าใจและศึกษาหาวิธีที่จะระดมมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการดำเนินงาน และระยะเวลาในการทำงานที่ชัดเจนก็จะช่วยให้สามารถกำหนดได้ว่าจะดำเนินการประสานความร่วมมือ และระดมความทรัพยากรเพื่อการทำงานอย่างเต็มประสิทธิภาพได้อย่างไร

แผนปฏิบัติการ

เพื่อให้สามารถดำเนินการบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยกิจกรรมซึ่งควรทำเป็นขั้นตอน 5 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1. การวางแผนโครงการ เพื่อให้องค์กรชุมชนและชุมชนมีแนวทางการดำเนินงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน ที่มีความเหมาะสมกับสภาพปัญหาและความพร้อมของชุมชน การวางแผนโครงการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด คือ การจัดรูปแบบของกิจกรรมที่จะปฏิบัติเพื่อให้เกิดการแก้ไขที่สาเหตุของปัญหาทั้งทางตรง และทางอ้อม ตลอดจนการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อนำไปใช้แก้ไขปัญหให้ได้ผลสูงสุด โดยมีการกำหนดรายละเอียดของการปฏิบัติเป็นลำดับขั้นตอนว่า จะทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ใครเป็นผู้ทำ

2. การแจกแจงงาน เพื่อแสดงเนื้องานโดยละเอียด พร้อมมอบหมายผู้รับผิดชอบ กำหนดระยะเวลาดำเนินงาน ระบุเครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็น สำหรับกำกับติดตามงาน การแจกแจงงานมีเครื่องมือโดยการใช้วิธีตรวจสอบรายการชื่อกิจกรรม (Checklist) เป็นการตรวจสอบกิจกรรมตามลำดับกิจกรรมที่ต้องทำก่อนหลัง ไม่ว่าจะเลือกใช้เครื่องมือแบบใดก็ตาม ควรหมั่นปรับปรุงข้อมูลในเครื่องมือให้ทันสมัยอยู่เสมอและควรแสดงเครื่องมือที่ใช้ให้ทุกฝ่ายสามารถเห็นได้ชัดเจน เพื่อให้ทุกฝ่ายได้รับทราบข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินงานในแต่ละช่วงระยะเวลา และสามารถติดตามกำกับ และปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับความคืบหน้า และปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานได้ตลอดเวลาที่มีโอกาส

3. การดำเนินการ เพื่อให้ดำเนินงานตามแผน / โครงการที่วางไว้ การดำเนินงานใด ๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนแต่ละแห่งย่อมมีความแตกต่างกันไปตามสภาพปัญหา ความพร้อมและศักยภาพของชุมชน แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินงานคงเป็นไปบนหลักการสำคัญเดียวกัน คือ หลักการที่มุ่งสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและองค์กรชุมชน กระนั้นก็ดี ยังไม่เคยมีการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จภายในข้ามคืน แต่ต้องอาศัยระยะเวลา ความอดทน ความละเอียดรอบคอบ ฯลฯ ในการดำเนินการ โดยทั่วไปความก้าวหน้าจากการดำเนินการของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอาจสรุปได้เป็นลำดับขั้นความก้าวหน้า ดังนี้

ขั้นเริ่มต้น ชุมชนที่อยู่ในขั้นนี้ มักมีผู้นำที่ยังไม่ได้รับการยอมรับจากชาวชุมชน และมีการรวมตัวของแกนชุมชนที่ไม่เข้มแข็ง และชัดเจนนัก แต่ก็สามารถทำกิจกรรมง่าย ๆ เช่น กิจกรรมด้านการเผยแพร่ที่ไม่ต้องบริหารจัดการมากนัก เช่น การติดป้าย โปสเตอร์ การแจกสื่อ สิ่งพิมพ์เกี่ยวกับการป้องกันและต่อต้านยาเสพติด

ขั้นสร้างพื้นฐาน ชุมชนที่อยู่ในขั้นนี้ มักมีผู้นำซึ่งได้รับการยอมรับจากชาวชุมชน และอยู่ระหว่างการสร้างทีมงานแกนนำชุมชนอยู่ ทีมงานแกนนำนี้จะเริ่มทำงานโดยมีความต่อเนื่องมากขึ้น เช่น กิจกรรมเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ที่ทำเป็นประจำ (ไม่ใช่ทำเป็นครั้งคราว) มีกิจกรรมทางเลือกที่ต้องมีการบริหารจัดการพอสมควร เช่น การแข่งขันกีฬา การดูแลลานกีฬา การใช้เวลาว่างของเยาวชนกลุ่มเสี่ยงให้เป็นประโยชน์ และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาศักยภาพของผู้นำ และแกนนำชุมชนโดยการเข้ารับการฝึกอบรม การเข้าร่วมประชุมสัมมนา แลกเปลี่ยน การศึกษาดูงาน และที่สำคัญคือ การทำงานร่วมกันอยู่เสมอโดยเน้นการเรียนรู้การทำงานเป็นทีม และแก้ไขปัญหาในการทำงานร่วมกัน

ขั้นเข้มแข็ง ชุมชนที่อยู่ในขั้นนี้ จะมีทีมงานที่เข้มแข็ง เป็นที่ยอมรับของชาวชุมชน สามารถทำกิจกรรมที่ต้องมีการบริหารจัดการสูง เช่น การเดินเวรยาม การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยชุมชน สามารถทำกิจกรรมที่ต้องมีการบริหารจัดการสูง เช่น การเดินเวรยาม การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยชุมชน อย่างไรก็ตามปัญหาที่จะเกิดขึ้นก็คือ เมื่อมีทีมงานเข้มแข็งขึ้น การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วม และการเน้นความโปร่งใสในการทำงานมักจะถูกละเลยไป ทำให้มักจะประสบปัญหาความไม่เข้าใจกันระหว่างทีมแกนนำชุมชนและชาวชุมชน อันจะนำไปสู่ความขัดแย้ง ความท้อแท้ในการทำงานเมื่อถูกชาวชุมชนที่ไม่เข้าใจต่อว่า ซึ่งจะเป็นเหตุให้หลายชุมชนไม่สามารถรักษาสถานะของชุมชนในขั้นนี้ได้ ดังนั้นผู้นำและแกนนำชุมชนต้องไม่ละเลยการเปิดโอกาสมีส่วนร่วมจากชาวชุมชน และการทำงานอย่างโปร่งใสโดยเด็ดขาด

ขั้นสมบูรณ์ ชุมชนที่อยู่ในขั้นนี้ นอกจากมีผู้นำและทีมงานที่เข้มแข็งแล้ว ยังต้องมีความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างชาวชุมชนที่เหนียวแน่น สมานฉันท์ ชาวชุมชนที่มีความตระหนัก และจิตสำนึกที่ต้องการมีส่วนร่วมในการดูแล แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ชุมชนในขั้นนี้จะสามารถสร้างระบบเฝ้าระวังปัญหาเสพติดที่จะเข้ามาในชุมชน

4. การสร้างเครือข่ายการทำงานระหว่างชุมชน เพื่อประสานให้แต่ละชุมชนมีการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ รวมทั้งเกิดความร่วมมือกันระหว่างชุมชนเนื่องจากปัญหาเสพติดเป็นปัญหาที่มีความสลับซับซ้อน ทั้งในระดับจิตใจของตัวบุคคล จนถึงระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม รวมทั้งมักมีความเกี่ยวข้องกับปัญหา และปัจจัยเงื่อนไขอื่น ๆ มากมาย ดังนั้นการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างถอนรากถอนโคนจริง ๆ จึงเป็นเรื่องที่ต้อง

ดำเนินการแก้ไขได้สำเร็จในทุก ๆ จุดที่ปัญหาเกี่ยวพันอยู่ในระดับชุมชนนั้น ในกรณีที่แม้จะพบว่าชุมชนสามารถรวมกำลังอย่างเข้มแข็งเพื่อแก้ไขปัญหาภายในชุมชนได้ในระดับที่พึงพอใจแล้ว แท้จริงปัญหาอาจมิได้หมดหายไปอย่างสิ้นเชิง แต่เป็นเพียงการซ่อนตัวของปัญหา หรือการเคลื่อนย้ายของปัญหา กล่าวคือ ปัญหาอาจเคลื่อนไปแพร่ระบาดอยู่ในชุมชนใกล้เคียงแทนจนกระทั่งเกิดความเปลี่ยนแปลงในชุมชนที่มีผลกระทบให้การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนอ่อนแอลง หรือในกรณีที่กระบวนการทำงานของชุมชนพุ่งความแรงด่วนไปยังปัญหาอื่น ปัญหายาเสพติดก็มีโอกาสกลับรุนแรงขึ้นมาอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยขยายให้การดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ครอบคลุมพื้นที่ และมีความยาวนานเท่าที่จะเป็นไปได้ ก็คือ การสร้างแนวร่วมระหว่างชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์เพื่อพัฒนาวิธีการทำงาน เกิดความร่วมมือในการทำงานและประทับประคองกันในยามที่ชุมชนและองค์กรชุมชนบางแห่งอ่อนแอลง

การทำงานขั้นตอนนี้ เป็นการจัดโอกาสให้แกนนำชุมชนแต่ละแห่งได้มีโอกาสพบปะพูดคุย ถ่ายทอดประสบการณ์ในการทำงาน แลกเปลี่ยนระหว่างชุมชน ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของแกนนำชุมชนแห่งอื่น ๆ ไปจนถึงมีช่องทางการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งอาจใช้รูปแบบของการประชุม / เสวนา ทุก ๆ เดือน หรือ ทุก 2 – 3 เดือน การสลับเปลี่ยนการศึกษาดูงานกันและกัน การจัดทำจดหมายข่าวระหว่างชุมชน และการจัดตั้งองค์กรความร่วมมือภาคประชาชนในลักษณะเครือข่าย

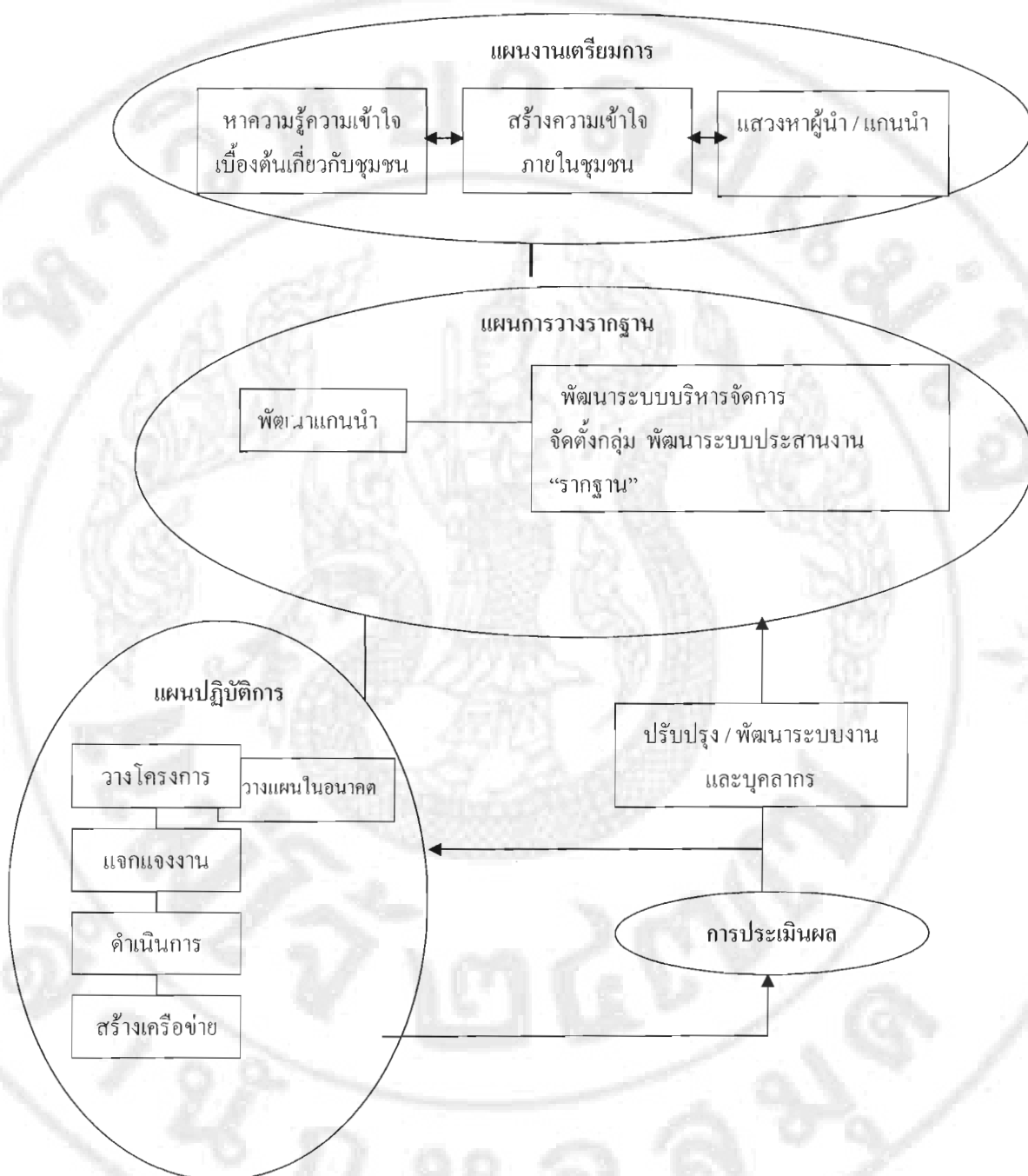
5. การวางแผนการดำเนินงานในระยะต่อไป เพื่อสนับสนุนให้แกนนำชุมชนมีการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายา ในชุมชนอย่างต่อเนื่องการทำงานขั้นตอนนี้ เป็นการส่งเสริมให้แกนชุมชนหารือกันเพื่อกำหนดแนวทางที่จะดำเนินงาน ในชุมชนเป็นประจำทุกปี โดยประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ แกนนำชุมชนต้องหาข้อสรุปเกี่ยวกับสภาพปัญหา ของชุมชนในรอบ 1 ปี หาแนวทางแก้ไขปัญหายาอุปสรรคในการดำเนินงานที่ผ่านมา กำหนดกิจกรรม และวิธีการดำเนินงานระยะต่อไป และจัดทำแผนป้องกันและแก้ไขปัญหายา ของชุมชนประจำปี

การประเมินผล

เพื่อให้แกนนำชุมชนได้สรุปบทเรียนจากการดำเนินงานที่ผ่านมา และแก้ไขปรับปรุงการดำเนินงานในอนาคตงานชิ้นนี้จะขอไม่พิจารณาถึงวิธีประเมินผลที่ต้องใช้ระเบียบวิธีวิจัย และการใช้สถิติที่ซับซ้อนในการวิเคราะห์ เพราะอาจยุ่งยากสำหรับการนำไปปฏิบัติโดยชุมชนและองค์กรชุมชน แต่จะขอพิจารณาถึงวิธีการประเมินผลที่อาศัยวิธีการสังเกตการณ์แบบมี

ส่วนร่วม การปรึกษาหารือสรุปกัน ระหว่างแกนนำชุมชน และผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับความสำเร็จ
ปัญหาอุปสรรค และแนวทางการแก้ไขปัญหาอุปสรรค

ภาพ 1 ขั้นตอนการดำเนินการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2543: 24)

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความคิดเห็น

การคิดเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่ง เป็นการใช้อยู่สัญลักษณ์ (symbols) แทนสิ่งหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาในรูปของความเห็น การนึกคิดเป็นเรื่องสำคัญในทางจิตวิทยา เพราะเป็นการแสดงถึงความเจริญของชีวิต มนุษย์คิดได้วิเศษกว่าสัตว์โลกอื่น ๆ เพราะมีระบบประสาทที่ดีเยี่ยม การคิดของมนุษย์มีความสำคัญมาก เพราะช่วยให้มนุษย์ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและปรับสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับตัวได้ การคิดเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการดำรงชีพในสังคมที่ซับซ้อน มนุษย์เราประเสริฐกว่าสัตว์ก็ตรงที่มีความคิดเหนือกว่า สังคมจะพัฒนาก้าวหน้าได้ก็ต่อเมื่อบุคคลในสังคมนั้นมีความคิดริเริ่ม การคิดพิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รู้จักคิดป้องกันหรือการคิดแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน และพัฒนาปรับปรุงภาวะต่าง ๆ ให้ดีขึ้น โดยเฉพาะในสังคมประชาธิปไตยต้องการให้สมาชิกของสังคมรู้จักคิดหาเหตุผล (reasoning) หรือการคิดสร้างสรรค์ (creative thinking) การคิดโดยทั่วไปมักเกี่ยวข้องกับการรับรู้ การเรียนรู้ และเป็นกระบวนการของจิตใจซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ และมีความซับซ้อนไม่แพ้การเรียนรู้ แม้ว่าเราจะรู้ว่าทุกคนมีความคิด แต่ก็ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรง ต้องอนุมานจากการสังเกตพฤติกรรม การแสดงออก การกระทำ การคิดไม่มีขอบเขตจำกัดและมีความคล้ายกับคำว่าจินตนาการ (imagination) แต่จินตนาการเป็นเพียงการคาดคะเนในเหตุการณ์ สิ่งของหรือปรากฏการณ์เท่านั้น ส่วนการคิดมักเป็นกระบวนการแก้ปัญหา หรือความพยายามหาเหตุผลของมนุษย์ เพื่อแก้ไขปัญหานั้นที่ประสบประจำวัน

จกคล้าย วรพงศธร (2541: 28) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกอยู่บนพื้นฐานข้อเท็จจริง และเป็นทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง อาจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อสิ่งนั้นได้ แต่ Hoult (1969: 228 อ้างใน อัจฉริยา พันธุ์วัฒน์, 2542: 28) ได้ระบุความคิดเห็นว่าเป็นการแสดงออกของความเห็นอย่างรอบคอบ โดยอาศัยประสบการณ์เป็นเครื่องตัดสินใจ โดยไม่จำเป็นว่าความเห็นอย่างรอบคอบนั้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความชัดเจนอย่างพอเพียงหรือไม่ก็ตาม วิจารณ์ฐานที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะและอาจเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริงนอกจากนี้ วิมลศิริ เรียมดี (2542: 8) ได้กล่าวว่าทัศนคติจะปรากฏอยู่ในความคิดเห็น ซึ่งเป็นเรื่องการตัดสินใจเฉพาะในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง การเรียงลำดับจากคำนิยมไปสู่ทัศนคติและความคิดเห็นเป็นก้าวจากระเบียงทั่วไป ไปยังเรื่องเฉพาะจากสภาพจิตหรือความโน้มเอียงที่เริ่มกว้าง ๆ และแคบเข้าจนในที่สุดแสดงออกมาเป็นความคิดเห็นเฉพาะเรื่อง ความคิดเห็นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ความคิดเห็นมักจะเป็นผลที่สลับซับซ้อนของทัศนคติหลายอย่าง ความคิดเห็นของบุคคลที่แสดงถึงความกดดันในสถานการณ์หนึ่ง จะไม่มีผลผูกพันจริงจัง ในขณะที่ กันยา สุวรรณ

แสง (2532) อ้างในถนน สุริยะ (2540: 33) ได้ให้ทรรศนะว่า ความคิดเห็นเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่ง เป็นการใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นพฤติกรรม ที่แสดงออกในรูปของความเห็น ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นสามารถแยกออกเป็นข้อ ๆ ได้ ดังนี้ นพมาศ ชีรเวทิน (2539 อ้างใน ทรงเกียรติ บุญตึง, 2540: 53)

1. การจูงใจทางร่างกาย (biological motivation) ความคิดเห็นและทัศนคติของคน เกิดได้จากความต้องการให้ได้รับสิ่งต่าง ๆ ตามความต้องการทางด้านร่างกาย ซึ่งถ้าความคิดเห็น นั้น สามารถตอบสนองความต้องการของร่างกายได้ดี ความคิดเห็นและทัศนคติก็จะออกมาในลักษณะ ทางบวก และในทางกลับกันหากโอกาสตอบสนองความต้องการของร่างกายไม่ดี ลักษณะความคิดเห็นนั้นจะออกมาในลักษณะทางลบ

2. ข้อมูลข่าวสาร (information) ความคิดเห็น และทัศนคติส่วนมากจะอยู่บน พื้นฐานของการได้รับข่าวสารซึ่งข้อมูลข่าวสารที่ได้รับนั้นบางส่วนจะไปสร้างทัศนคติ และความคิดเห็นได้

3. การเกี่ยวข้องกับกลุ่ม (group affiliation) ทัศนคติและความคิดเห็นบางอย่างจะ มาจากกลุ่ม โดยที่สมาชิกของกลุ่มจะแสดงออกมาเพื่อให้กลุ่มของตนเองอยู่รอด หรือสามารถดำรง อยู่ และมีการพัฒนาตลอดทั้งที่เป็นประโยชน์ต่อสมาชิกให้ได้มากที่สุด ครอบครัว กลุ่มเพื่อน กลุ่ม นักเรียน กลุ่มกีฬา ชมรมต่าง ๆ เป็นต้น บางทีอาจจะมีการถ่ายทอดข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีก บุคคลหนึ่งของกลุ่มแล้วทำให้เกิดทัศนคติ และความคิดเห็นได้เช่นกัน

4. ประสบการณ์ (experience) ประสบการณ์ของแต่ละคนที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดย่อม มีส่วนทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นและทัศนคติได้มาก

5. ปัจจัยอื่น ๆ เช่น เพศของผู้แสดงความคิดเห็นและทัศนคติ เวลาของการแสดง ความคิดเห็น คือ คนเราเมื่ออยู่ในสถานการณ์หนึ่งก็จะมีความคิดเห็นแบบหนึ่ง ถ้าอยู่ในสถานการณ์ หนึ่งความคิดเห็นอาจเปลี่ยนไปเป็นอีกแบบหนึ่งไม่เหมือนกัน

จึงมีผู้วิจัยหลายท่านได้สรุปความหมายของความคิดเห็น ดังเช่น จงคล้าย วรพงศธร (2541: 26) ได้สรุปว่า ความคิดเห็นเป็นความเชื่อ หรือความรู้สึก หรือการแสดงออกของ บุคคลถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นจะเกี่ยวข้องกับค่านิยม และทัศนคติ โดยมีผลมา จากคุณสมบัติประจำตัวแต่ละบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลที่มีความคิดเห็นไปในทิศทาง ใดทิศทางหนึ่ง การแสดงออกของความคิดเห็นอาจเป็นไปในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ และ ความคิดเห็นอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปของสถานการณ์นั้น ๆ และ อัจฉริยา พันธุวัฒน์ (2542: 29) ได้สรุปไว้ว่าความคิดเห็นเป็นการลงความเห็น การแสดงออกซึ่ง

ความรู้สึก ความเชื่อ หรือการพิจารณาดำเนินการต่าง ๆ ในส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะการแสดงออกมาด้วยคำพูด การปฏิบัติ การเขียน ความคิดเห็นที่เปลี่ยนแปลงได้บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง ทศนคติ ค่านิยม การศึกษา ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และพฤติกรรมระหว่างบุคคล ความคิดเห็นแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นทางเดียวกันโดยเห็นด้วย (ยอมรับ) หรือตรงข้ามกับไม่เห็นด้วย (ปฏิเสธ)

ภาคสรุป

ยาเสพติดเป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้จากธรรมชาติหรือได้จากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือได้รับเข้าสู่ร่างกายด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ช่วงระยะหนึ่งหรือติดต่อกันเป็นเวลานาน จะทำให้บุคคลนั้นรู้สึกอยากเสพยาหรือยานั้นอีก โดยอาจจะต้องเพิ่มปริมาณการเสพขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีผลทำให้สุขภาพของผู้เสพยาเสพติดเสื่อมโทรมลง และเมื่อถึงเวลาต้องการเสพแล้วไม่ได้เสพ จะมีอาการผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจหรือเฉพาะทางด้านจิตใจเกิดขึ้น การติดยาเสพติดเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ ทั้งที่เกิดจากตัวเองเกิดจากครอบครัวและเกิดจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียทั้งผู้เสพ ผลเสียต่อครอบครัว ผลเสียต่อชุมชนและสังคม ผลเสียต่อประเทศชาติ จากผลกระทบดังกล่าว ปัญหายาเสพติดจึงเป็นปัญหาที่รัฐบาลจะต้องเร่งแก้ไข เพราะในขณะนี้ยาเสพติดไม่ใช่เป็นเพียงปัญหายาภายในประเทศเท่านั้น แต่ได้กลายเป็นปัญหาระดับโลก ซึ่งขณะนี้อะการสหประชาชาติหรือองค์การระหว่างประเทศทั้งภาครัฐ และเอกชนได้มีมาตรการเร่งผลักดัน และช่วยเหลือทุกรูปแบบในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเพื่อไม่ให้ลุกลามไปมากกว่านี้ รัฐบาลจึงนำนโยบายและแผนการป้องกันการและปราบปรามยาเสพติดโดยใช้แผนการดำเนินงาน 4 แผนการคือ แผนการเตรียมการ แผนการวางรากฐาน แผนปฏิบัติการ และแผนการประเมินผล โดยให้เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐเอกชน ตลอดจนชุมชน และองค์กรชุมชนต่าง ๆ นำแผนการดำเนินงานนี้ไปใช้หรือดำเนินตามนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

ประชาชนในอำเภอแม่ริมเป็นประชาชนกลุ่มหนึ่ง ที่ยาเสพติดได้แพร่ระบาดเข้าไปในชุมชนทั้งในสถานศึกษาทุกระดับชั้น ผู้ใช้แรงงาน ทุกภาครวมไปถึงกลุ่มผู้ให้บริการในสถานเริงรมย์ ตลอดจนผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอื่น ๆ ซึ่งความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล เป็นความรู้สึกในการประเมินบุคคลวัตถุหรือแนวคิดหรือการกระทำของบุคคล โดยอาศัยประสบการณ์เป็นเครื่องตัดสินใจว่านโยบายของรัฐในแผนการดำเนินงานทั้ง 4 แผน ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นเป็นเช่นไรซึ่งความคิดเห็นนี้สามารถ

นำข้อมูลสำคัญเป็นการกำหนดนโยบาย การดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้มี
ประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อแนวทาง การต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดตามนโยบายของรัฐบาลกำหนดวิธีการวิจัยไว้ดังนี้

สถานที่ดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในพื้นที่อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ห่างจากที่ตั้งของจังหวัดเชียงใหม่ไปทางทิศเหนือ เส้นทางสายเชียงใหม่-ฝาง ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 107 เป็นระยะทาง 16 กิโลเมตร ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอแม่แตง ทิศใต้ติดต่อกับอำเภอเมืองเชียงใหม่ และอำเภอหางงู ทิศตะวันออกติดต่อกับอำเภอสันทราย ทิศตะวันตกติดต่อกับอำเภอสะเมิง อำเภอแม่ริมแบ่งออกเป็น 11 ตำบล มีประชากรจำนวน 76,783 คน 26,926 ครัวเรือน สาเหตุที่เลือกพื้นที่ดังกล่าวทำการวิจัย คือ

1. เนื่องจากพื้นที่หลายหมู่บ้านในอำเภอแม่ริมเป็นพื้นที่ที่มีการผลิต จำหน่าย แพร่ระบาดของยาเสพติดสูงสุด เมื่อมีนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล พื้นที่หลายหมู่บ้านจึงถูกกดดันอย่างต่อเนื่องทั้งทางด้านการปิดล้อมตรวจค้นพื้นที่ ผู้ค้าถูกจับกุมและถูกวิสามัญฆาตกรรม รวมทั้งผู้เสพถูกส่งบำบัดและฟื้นฟูเป็นจำนวนมาก
2. สภาพพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางด้านชาติพันธุ์และวัฒนธรรม ในพื้นที่ที่มีทั้งคนไทยที่เคลื่อนย้ายจากทุกภาคของประเทศไทย คนพื้นเมืองและชาวไทยภูเขาเผ่าม้ง ซึ่งอาศัยอยู่เป็นกลุ่มชนที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด
3. ผู้วิจัยปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จึงมีความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 11 ตำบล 98 หมู่บ้าน ที่มีอายุ 25 – 60 ปี และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านโดยอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไม่น้อยกว่า 6 เดือน มีจำนวนประชาชน ทั้งหมด 44,214 คน ผู้วิจัยจะใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างดังนี้คือ ประชาชน ในอำเภอแม่ริม ทั้ง 11 ตำบล 98 หมู่บ้าน จำนวน

ทั้งหมด 44,214 คน มากำหนดเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่าง (sampling) ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แต่เนื่องจากมีข้อกำหนดด้านระยะเวลา เงินทุน และบุคลากร ทำให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมดได้ จึงมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ณ ระดับความเชื่อมั่น 90 เปอร์เซนต์ ความคลาดเคลื่อน ± 5 เปอร์เซนต์ จำนวน 100 คน (ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ, 2540: 124)

การทดสอบความเที่ยง (reliability) โดยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วไปทดสอบความเที่ยงกับประชาชนอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน เพื่อหาความเที่ยงของแบบสอบถาม จากนั้น นำข้อมูลมาวิเคราะห์ หาค่าความแปรปรวนภายใน (internal consistency) โดยการใช้สูตรการหาค่าความเชื่อมั่นตามแบบของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 123-124) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$r_{ii} = \left\{ \frac{n}{n-1} \right\} 1 - \frac{\bar{x}(n-\bar{x})}{nS_i^2}$$

r_{ii} = ค่าความเชื่อมั่น
 n = จำนวนข้อ
 $\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย
 S_i^2 = คะแนนความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

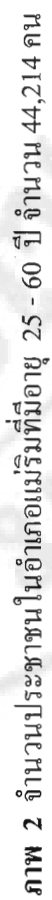
ผลการทดสอบค่าความเที่ยง (reliability) ที่ได้จากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ผลจากการทดสอบแบบสอบถามปรากฏว่ามีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ 0.87 ซึ่งถือได้ว่าแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้มีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล โดยได้ผลที่แม่นยำและน่าเชื่อถือ

ตาราง 3 แสดงหมู่บ้านใน 5 ตำบลที่ส่งหากุ้งตัวอย่าง

ตำบล	หมู่ที่ 1	หมู่ที่ 2	หมู่ที่ 3	หมู่ที่ 4	หมู่ที่ 5	หมู่ที่ 6	หมู่ที่ 7	หมู่ที่ 8	หมู่ที่ 9	หมู่ที่ 10	หมู่ที่ 11
1. ตำบลริมใต้	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	ไม่มี	ไม่มี
2. ตำบลเหมืองแก้ว	-	✓	-	-	-	-	-	-	✓	ไม่มี	ไม่มี
3. ตำบลจีเหล็ก	-	-	-	✓	✓	-	-	-	ไม่มี	ไม่มี	ไม่มี
4. ตำบลสันโป่ง	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-
5. ตำบลดอนแก้ว	-	-	✓	-	-	-	-	✓	-	-	ไม่มี

ตาราง 2 แสดงการสุ่มหาคำบลกลุ่มตัวอย่าง

คำบลทั้งหมด	คำบลที่สุ่มได้
1. คำบลสะดวง	-
2. คำบลริมใต้	✓
3. คำบลแม่สา	-
4. คำบลห้วยทราย	-
5. คำบลริมเหนือ	-
6. คำบลโป่งแยง	-
7. คำบลเหมืองแก้ว	✓
8. คำบลดอนแก้ว	✓
9. คำบลแม่แร่ม	-
10. คำบลชี้เหล็ก	✓
11. คำบลสันโป่ง	✓
11 คำบล	5 คำบล

จากนั้นนำประชากรที่สุ่มได้มาคำนวณหาตัวอย่างได้จำนวนประชากรดังนี้

ตาราง 4 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
ตำบลริมใต้		
หมู่ที่ 1	1,132	16
หมู่ที่ 7	234	4
ตำบลเหมืองแก้ว		
หมู่ที่ 2	619	9
หมู่ที่ 9	296	4
ตำบลจี้เหล็ก		
หมู่ที่ 4	590	8
หมู่ที่ 5	492	7
ตำบลสันโป่ง		
หมู่ที่ 1	1,236	7
หมู่ที่ 10	549	18
ตำบลคอนแก้ว		
หมู่ที่ 3	436	6
หมู่ที่ 8	1,402	20
รวม	6,986	100

ที่มา: สำนักงานทะเบียนท้องถิ่น เทศบาลอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ (2547: 52)

ตัวแปรและการวัดตัวแปร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรในการศึกษา และวิธีการวัดตัวแปรไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เพศ หมายถึง เพศชายหรือเพศหญิง ซึ่งเป็นลักษณะที่แสดงความแตกต่างกันทางสรีระของผู้ให้ข้อมูล

สถานภาพการสมรส หมายถึง สถานภาพการครองตนเป็นโสด การมีครอบครัวหรือแต่งงานแล้ว หรืออยู่ในสภาพหย่าร้างของผู้ให้ข้อมูล

อายุ หมายถึง อายุบริบูรณ์ของผู้ให้ข้อมูลคิดเป็นจำนวนปี นับตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวันบันทึกข้อมูล ถ้าเกิน 6 เดือนนับเป็น 1 ปี

ระดับการศึกษา หมายถึง คุณวุฒิทางการศึกษาขั้นสูงสุดของผู้ให้ข้อมูลที่ได้รับการศึกษาในสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน

อาชีพ หมายถึง ประเภทของอาชีพที่ผู้ให้ข้อมูลได้ปฏิบัติประจำหรือปฏิบัติเป็นครั้งคราวและเป็นแหล่งรายได้ของครอบครัว

รายได้ หมายถึง จำนวนเงินสดที่ผู้ให้ข้อมูลได้จากการประกอบอาชีพในรอบปี พ.ศ. 2549

สถานภาพการถือครองที่ดิน หมายถึง ลักษณะการถือครองที่ดินของผู้ให้ข้อมูล โดยมีอิสระในการใช้ประโยชน์จากที่ดินนั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองหรือจากการเช่า

การได้รับข่าวสาร หมายถึง การได้รับข่าวสารทุกรูปแบบระหว่างรัฐบาลกับผู้ให้ข้อมูล เกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด เช่น ทางวิทยุ โทรทัศน์ แผ่นพับ ใบปลิว ป้ายโฆษณา ผู้นำหมู่บ้าน และบอร์ดจัดนิทรรศการ

ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล หมายถึง ความรู้สึกในการประเมินบุคคล วัตถุหรือแนวคิดหรือการกระทำของบุคคล โดยอาศัยประสบการณ์เป็นเครื่องตัดสินใจ ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงการแสดงความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแม่ริมที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ใน 2 ประเด็น คือ นโยบายต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และแผนการดำเนินงานตามนโยบาย โดยผู้วิจัยสร้างข้อความที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดทั้ง 2 ประเด็น ข้อความแต่ละข้อความมีคำตอบให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกตอบตามประสบการณ์ที่แต่ละคนได้ประสบมา คือ “เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วย” คำตอบแต่ละคำตอบผู้วิจัยได้กำหนดคะแนนให้ดังนี้คือ “เห็นด้วย” เท่ากับ 2

คะแนน “ไม่เห็นด้วย” เท่ากับ 1 คะแนน จากนั้นผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้มาคำนวณน้ำหนักค่าคะแนนเฉลี่ย (weight mean score) โดยมีเกณฑ์สำหรับการแปลผล ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.00 หมายถึงผู้ให้ข้อมูลเห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายถึงผู้ให้ข้อมูลไม่เห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยซึ่งประกอบด้วย คำถามแบบปลายปิด และคำถามปลายเปิด โดยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้ให้ข้อมูล

ตอนที่ 2 เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

การทดสอบเครื่องมือ

1. การทดสอบความตรงของเนื้อหา (content validity) ผู้ศึกษาได้สร้างแบบสอบถามตามแนวทางในการตรวจเอกสาร โดยนำเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบและนำมาแก้ไขปรับปรุงตามที่คณะกรรมการที่ปรึกษาเสนอแนะให้ถูกต้อง

2. การทดสอบความเที่ยง (reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับประชาชนอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน หลังจากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยการหาความเชื่อมั่นตามแบบของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 123-124)

$$สูตร = \left\{ \frac{n}{n-1} \right\} 1 - \frac{\bar{x}(n-\bar{x})}{nS_i^2}$$

r_{ii} = ค่าความเชื่อมั่น

n = จำนวนข้อ

$\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย

s_i^2 = คะแนนความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

สำหรับผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.87 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของนงนุช ภัทรนคร (2538: 339) ซึ่งระบุว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาไม่ควรต่ำกว่า 0.70 ดังนั้นจึงถือว่าแบบสอบถามอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

วิธีการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้ทำการวิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือในนามบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ถึงกำนัน จำนวน 5 ตำบล และผู้ใหญ่บ้าน 10 หมู่บ้าน เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยประสานงาน โดยตรงกับกำนันและผู้ใหญ่บ้านเพื่อแจ้งความประสงค์และกำหนดวันเวลาเก็บรวบรวมข้อมูลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับทราบ
3. นัดหมายกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยวิธีสอบถาม ตามวันเวลาสถานที่ที่กำหนด
4. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แปลความ สรุปผลและเขียนรายงานผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากการใช้แบบสอบถามนำมาจัดหมวดหมู่ ตรวจสอบความสมบูรณ์และถอดรหัสเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for the Social Sciences: SPSS/PC) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ

1. สถิติบรรยาย (descriptive statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์และบรรยาย ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ และสังคม ของผู้ให้ข้อมูล
2. น้ำหนักค่าคะแนนเฉลี่ย (weight mean score) เพื่อวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2549 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2550

บทที่ 4

ผลการวิจัยและวิจารณ์

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความคิดเห็นของประชาชนใน อำเภอแม่ริม จังหวัด เชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน โดยอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไม่น้อยกว่า 6 เดือน จำนวน 100 คน การนำเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวม ผลการวิจัยและวิจารณ์เป็นส่วนเดียวกัน โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของตารางข้อมูล ประกอบคำบรรยาย และความเรียงเป็นตอน ๆ

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้ให้ข้อมูล

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะ ยาเสพติดของรัฐบาล

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้ให้ข้อมูล

เพศ

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 76.00) ส่วนผู้ให้ ข้อมูลร้อยละ 24.00 เป็นเพศหญิง จากผลการวิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลเป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิง (ตาราง 5)

อายุ

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลมีอายุมากที่สุด 52 ปี และน้อยที่สุด 26 ปี โดยมีอายุ เฉลี่ย 39 ปี และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.27 ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 38.00) มีอายุระหว่าง 44-52 ปี รองลงมาร้อยละ 34.00 มีอายุอยู่ในช่วง 26 - 34 ปี ร้อยละ 28.00 มีอายุอยู่ในช่วง 35 - 43 ปี ผลการวิจัยสรุปได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 44 - 52 ปี เนื่องจากผู้ให้ข้อมูล กลุ่มใหญ่เป็นหัวหน้าครอบครัวและประกอบอาชีพรับจ้างอยู่ในชุมชนหมู่บ้านมากที่สุด (ตาราง 5)

สถานภาพการสมรส

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 41.00) มีสถานภาพสมรส รองลงมาร้อยละ 39.00 มีสถานภาพโสด และร้อยละ 20.00 มีสถานภาพเป็นหม้ายหรือหย่าร้าง จากผลการวิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่าผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่มีสถานภาพสมรส (ตาราง 5)

ระดับการศึกษา

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 46.00) มีวุฒิทางการศึกษาในระดับประถมศึกษา รองลงมาร้อยละ 40.00 มีวุฒิทางการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 9.00 มีวุฒิทางการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และร้อยละ 5.00 มีวุฒิทางการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส. ปวท.) จากผลการวิจัยจึงสรุปได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ มีวุฒิทางการศึกษาในระดับประถมศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประชาชนในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ จึงไม่ได้รับการส่งเสริมให้ศึกษาต่อให้สูงไปกว่าการศึกษามัธยมศึกษา (ตาราง 5)

อาชีพ

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 41.00) ประกอบอาชีพรับจ้าง รองลงมาร้อยละ 33.00 ประกอบอาชีพค้าขาย และร้อยละ 26.00 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม อาชีพ จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าผู้ให้ข้อมูลน้อยกว่าครึ่งหนึ่งประกอบอาชีพรับจ้าง เนื่องจากสภาพพื้นที่โดยรอบของอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตรประชาชนส่วนใหญ่จึงมีอาชีพรับจ้าง ค้าขาย และมีอาชีพเกษตรกรรม (ตาราง 6)

รายได้สุทธิ (ต่อปี)

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลมีรายได้สูงสุด 120,000 บาท และต่ำสุด 12,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ย 49,218 บาทในปี พ.ศ. 2548 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 24,692.138 ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 42.00) มีรายได้ระหว่าง 40,001 – 65,000 บาท รองลงมาร้อยละ 31.00 มีรายได้ระหว่าง 15,001- 40,000 บาท ผู้ให้ข้อมูลร้อยละ 13.00 มีรายได้ระหว่าง 65,001-90,000 บาท ผู้ให้ข้อมูลร้อยละ 8.00 มีรายได้ 15,000 บาทและน้อยกว่า และผู้ให้ข้อมูล ร้อยละ 4.00 มีรายได้ระหว่าง 90,001-115,000 บาท และผู้ให้ข้อมูลส่วนน้อย ร้อยละ 2.00 มีรายได้ 115,001 บาทและมากกว่า จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีรายได้ไม่มากนักเมื่อพิจารณารายได้เฉลี่ย 49,218 บาทต่อปี จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าเนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตร และรับจ้าง (ตาราง 6)

สถานภาพการถือครองที่ดิน

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.00) มีสถานภาพการถือครองที่ดินเป็นของตนเอง รองลงมาร้อยละ 40.00 เช่าที่ดินของผู้อื่น จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีสถานภาพการถือครองที่ดินเป็นของตนเองทั้งหมด (ตาราง 6)

การได้รับข่าวสารยาเสพติด

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด (ร้อยละ 100.00) ได้รับข่าวสารยาเสพติดของรัฐบาล การได้รับข่าวสาร หมายถึง การได้รับข่าวสารทุกรูปแบบระหว่างรัฐบาลกับผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น ทางวิทยุ โทรทัศน์ แผ่นพับ ใบปลิว ป้ายโฆษณา ผู้นำหมู่บ้าน และบอร์ดประชาสัมพันธ์ (ตาราง 6)

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (n = 100)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	76	76.00
หญิง	24	24.00
อายุ		
26 – 34 ปี	34	34.00
35 – 43 ปี	28	28.00
44 – 52 ปี	38	38.00
อายุเฉลี่ย = 39 ปี		
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 8.27		
อายุต่ำสุด - อายุสูงสุด - 26 – 52 ปี		
สถานภาพการสมรส		
โสด	39	39.00
สมรส	41	41.00
เป็นหม้ายหรือหย่าร้าง	20	20.00
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	46	46.00
มัธยมศึกษาตอนต้น	40	40.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	9.00
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส. ปวท.)	5	5.00

ตาราง 6 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม

ลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน (n = 100)	ร้อยละ
อาชีพ		
เกษตรกรรวม	26	26.00
ค้าขาย	33	33.00
รับจ้าง	41	41.00
รายได้สุทธิ		
15,000 บาทและน้อยกว่า	8	8.00
15,001 – 40,000 บาท	31	31.00
40,001 – 65,000 บาท	42	42.00
65,001 – 90,000 บาท	13	13.00
95,001 – 115,000 บาท	4	4.00
115,001 บาทและมากกว่า	2	2.00
รายได้เฉลี่ย = 49,218 บาท		
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 24,692.138		
รายได้ต่ำสุด - รายได้สูงสุด =		
12,000 – 120,000 บาท		
สถานภาพการถือครองที่ดิน		
เป็นของตนเอง	60	60.00
เช่า	40	40.00
การได้รับข่าวสารยาเสพติด		
ได้รับ	100	100.00
ไม่ได้รับ	-	-

ตาราง 6 (ต่อ)

ลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน (n = 100)	ร้อยละ
แหล่งข่าวสาร		
แผ่นพับ	10	10.00
โทรทัศน์	31	31.00
วิทยุ	24	24.00
ผู้นำหมู่บ้าน	35	35.00

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงการแสดงความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแมริมที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ใน 2 ประเด็น คือ นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และแผนการดำเนินงานตามนโยบาย โดยผู้วิจัยสร้างข้อความที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดทั้ง 2 ประเด็น ข้อความแต่ละข้อความมีคำตอบให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกตอบตามประสบการณ์ที่แต่ละคนได้ประสบมา คือ เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วย คำตอบแต่ละคำตอบผู้วิจัยได้กำหนดคะแนนให้ดังนี้คือ เห็นด้วย เท่ากับ 2 คะแนน ไม่เห็นด้วย เท่ากับ 1 คะแนน จากนั้นผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้มาคำนวณน้ำหนักค่าคะแนนเฉลี่ย (weight mean score) โดยมีเกณฑ์สำหรับการแปลผล ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.00 หมายถึงผู้ให้ข้อมูลเห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายถึงผู้ให้ข้อมูลไม่เห็นด้วยกับต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

การนำเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยขอนำเสนอความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ทั้ง 2 ประเด็นดังรายละเอียดต่อไปนี้

นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

ผลการวิจัยในตาราง 7 พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า “เห็นด้วย” กับข้อความเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดทั้ง 11 ข้อความ ด้วยค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.00 ซึ่งเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ยมากไปหาน้อยดังนี้

1. มีการประสานงานกับสถาบันการศึกษาในชุมชน และผู้ประกอบการจากแหล่งบันเทิง หอพัก และสถานที่เสี่ยงอื่น ๆ ที่เป็นแหล่งมั่วสุมและการแพร่ระบาดของยาเสพติดเพื่อขอความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.92)
2. ให้มีการจัดตั้งสถาบันเพื่อผลิตแพทย์ บุคลากรด้านพยาบาลเพื่อการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดไว้โดยเฉพาะ (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.92)
3. ให้มีการพัฒนาขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอยู่เสมอ (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.91)
4. ให้มีการสรุปรายงานผลการปฏิบัติตามนโยบายการต่อสู้เอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลให้ประชาชนทราบทุกระยะ (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.87)
5. ให้มีการประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.85)
6. มีการขยายขอบเขตการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดลงไปจนถึงระดับอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.82)
7. ให้มีการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดโดยอาศัยบุคลากรจากหลายหน่วยงาน(ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.80)
8. ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและเชื่อมโยงระบบข้อมูลเพื่อขอความร่วมมือในการนำมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดร่วมกัน (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.79)
9. มีการสนับสนุนให้นักวิชาการทำวิจัยเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดเพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ร่วมกัน (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.76)
- 10.ให้นำกฎหมายการฟอกเงินมาใช้ในการเนรเทศกับผู้ค้ารายใหญ่ (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.73)
11. มีการให้รางวัลนำจับหรือแจ้งเบาะแสแก่ประชาชนที่แจ้งข่าว (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.66)

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.82 นั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรัฐบาลได้กำหนดนโยบายในการปราบปรามยาเสพติดอย่างเป็นรูปธรรมโดยมอบหมายให้ทุกกระทรวง ทบวงกรม มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติอย่างชัดเจน เช่น กระทรวงการต่างประเทศดูแลรับผิดชอบประสานความร่วมมือในการสกัดกั้นยาเสพติดกับประเทศเพื่อนบ้าน และร่วมกันป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดระหว่างประเทศ สำหรับภายในประเทศมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดอย่างต่อเนื่อง แล้วนำผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเป็นระบบ ได้มีการบูรณาการทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ร่วมกันรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดทุกหมู่บ้านชุมชนพร้อมกันทั่วประเทศ มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดสามารถจับกุมดำเนินคดีกับผู้ค้ายาเสพติดในมาลงโทษจำนวนมาก ผู้เสพได้รับการบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพโดยแพทย์และพยาบาลอย่างใกล้ชิด มีการมอบเงินรางวัลให้กับประชาชนที่แจ้งเบาะแสเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อเสร็จสิ้นแผนงาน ได้มีการสรุปผลการดำเนินงานด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาลอย่างเป็นทางการ และเผยแพร่ทางสื่อมวลชนทุกแขนง ตลอดจนได้จัดทำเอกสารรายงานผลการปฏิบัติงานการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลให้ทุกหน่วยงานและประชาชนได้รับทราบโดยทั่วกัน และยังได้วางแผนการดำเนินงานเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลในขั้นต่อไปด้วย

ตาราง 7 แสดงจำนวนและค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

ข้อความเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด	ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล (N=100)		ค่าคะแนน เฉลี่ย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
- ให้มีการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดโดยอาศัยบุคลากรจากหลายหน่วยงาน	80	20	1.80
- ให้นำกฎหมายการฟอกเงินมาใช้ในการดำเนินคดีกับผู้ร้ายใหญ่	73	27	1.73
- มีการให้รางวัลนำจับหรือแจ้งเบาะแสแก่ประชาชนที่แจ้งข่าว	66	34	1.66
- มีการขยายขอบเขตการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดลงไปจนถึงระดับอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน	82	18	1.82
- ให้นำหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและเชื่อมโยงระบบข้อมูลเพื่อขอความร่วมมือในการนำมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดร่วมกัน	79	21	1.79
- มีการประสานงานกับสถาบันการศึกษาในชุมชน และผู้ประกอบการแหล่งบันเทิง หอพัก และสถานที่เสี่ยงอื่น ๆ ที่เป็นแหล่งมั่วสุมและแพร่ระบาดของยาเสพติด เพื่อขอความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด	92	8	1.92
- มีการสนับสนุนให้นักวิชาการทำวิจัยเกี่ยวกับปัญหาเสพติด เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด	76	24	1.76
- ให้มีการประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด	85	15	1.85
- ให้มีการพัฒนาขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอยู่เสมอ	91	9	1.91
- ให้มีการสรุปรายงานผลการปฏิบัติตามนโยบายการต่อสู้เอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลให้ประชาชนทราบทุกระยะ	87	13	1.87
- ให้มีการจัดตั้งสถาบัน เพื่อผลิตแพทย์ บุคลากรด้าน พยาบาลเพื่อการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดไว้โดยเฉพาะ	92	8	1.92
ค่าคะแนนเฉลี่ยรวม			1.82

แผนการดำเนินงานตามนโยบาย

การวิจัยในตาราง 8 เกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ประเด็นแผนการดำเนินงานตามนโยบาย ซึ่งประกอบด้วยแผนการเตรียมการ แผนการวางรากฐาน แผนปฏิบัติการ และแผนการประเมินผล ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า เห็นด้วย กับข้อความเกี่ยวกับแผนการดำเนินงานตามนโยบายทั้ง 4 แผน ด้วยคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 1.51 – 2.00 ดังรายละเอียดที่เรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ยมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้

1. ให้มีการแสวงหาแกนนำของชุมชนย่อย เพื่อมอบภาระกิจการสร้างความเข้าใจ ในนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐ แก่ประชาชนในชุมชนนั้น ๆ (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.97)
2. มอบหมายงานให้ผู้ร่วมโครงการเพื่อดำเนินงานได้อย่างถูกต้อง (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.89)
3. มีการประชุมปรึกษาหารือสรุปร่วมกันระหว่างแกนนำชุมชนกับผู้ปฏิบัติงานถึง ผลการดำเนินงานตามนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.88)
4. ให้มีการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อสนับสนุนกิจกรรม ชุมชนและองค์กรชุมชนในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.86)
5. ให้มีการฝึกอบรม ประชุม สัมมนา ผู้นำหรือแกนนำชุมชนโดยทำความเข้าใจ เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดของชุมชนร่วมกัน (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.81)
6. มีการพบปะระหว่างแกนนำแต่ละชุมชนเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตลอดทั้ง แลกเปลี่ยนข่าวสารกันอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาไปสู่การจัดตั้งองค์กรความร่วมมือภาคประชาชนใน ลักษณะเครือข่ายที่เข้มแข็ง (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.80)
7. ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปในทุกชุมชนเพื่อสร้างความเข้าใจภายในชุมชน โดย อาศัยการประชุมร่วมกับผู้นำชุมชนและประชาชน (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.81)
8. มีการสรุปผลการดำเนินงานของแกนนำชุมชนแต่ละชุมชนเพื่อใช้เป็นแนวทาง ในการวางแผนการดำเนินงานในระยะต่อไป (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.79)
9. ให้มีการจัดตั้งกลุ่มย่อยในชุมชน โดยทุกคนมีส่วนร่วมทำงานเป็นทีม ร่วมกัน แก้ไขปัญหา ยาเสพติดของชุมชน (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.77)
10. ให้มีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของชุมชนทุกแห่ง (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.73)
11. จัดทำโครงการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดของชุมชนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ (ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.73)

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.82 นั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแผนการดำเนินงานตามนโยบาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรัฐบาลได้มอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดเจ้าหน้าที่เข้าไปแก้ไขปัญหายาเสพติดในหมู่บ้านชุมชนอย่างแท้จริง และเป็นระบบ กล่าวคือ เข้าไปประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น เข้าไปประชุม พบปะประสานงานกับแกนนำชุมชน เพื่อร่วมกันวางแผนงาน ดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติดรวมทั้งมีการศึกษาข้อมูลท้องถิ่นทุกชุมชน จัดตั้งกลุ่มย่อยในชุมชน โดยประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติด และมีการสรุปผลการดำเนินงานทุกโครงการเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานในระยะต่อไป

ตาราง 8 แสดงจำนวนและค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามแผนการดำเนินงานตามนโยบาย

ข้อความเกี่ยวกับแผนการดำเนินงานตามนโยบาย	ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล (N=100)		ค่าคะแนน เฉลี่ย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
แผนการเตรียมการ			
- ให้มีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของชุมชนทุกแห่ง	73	27	1.73
- ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปในทุกชุมชนเพื่อสร้างความเข้าใจภายในชุมชน โดยอาศัยการประชุมร่วมกับผู้นำชุมชนและประชาชน	80	20	1.80
- ให้มีการแสวงหาแกนนำของชุมชนย่อย เพื่อมอบภาระกิจการสร้างความเข้าใจในนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐแก่ประชาชนในชุมชนนั้น ๆ	97	3	1.97
แผนการวางรากฐาน			
- ให้มีการฝึกอบรม ประชุม สัมมนา ผู้นำหรือแกนนำชุมชนโดยทำความเข้าใจเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชุมชนร่วมกัน	81	19	1.81
- ให้มีการจัดตั้งกลุ่มย่อยในชุมชน โดยทุกคนมีส่วนร่วมทำงานเป็นทีม ร่วมกันแก้ไขปัญหายาเสพติดของชุมชน	77	23	1.77
- ให้มีการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อสนับสนุนกิจกรรมชุมชนและองค์กรชุมชนในการแก้ไขปัญหายาเสพติด	86	14	1.86
แผนปฏิบัติการ			
- จัดทำโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชุมชนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ	73	27	1.73
- มอบหมายงานให้ผู้ร่วมโครงการเพื่อดำเนินงานได้อย่างถูกต้อง	89	11	1.89
- มีการพบปะระหว่างแกนนำแต่ละชุมชนเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตลอดทั้งแลกเปลี่ยนข่าวสารกันอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาไปสู่การจัดตั้งองค์กรความร่วมมือภาคประชาชนในลักษณะเครือข่ายที่เข้มแข็ง	81	19	1.81
- มีการสรุปผลการดำเนินงานของแกนนำชุมชนแต่ละชุมชนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานในระยะต่อไป	79	21	1.79

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อความเกี่ยวกับแผนการดำเนินงานตามนโยบาย	ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล (N=100)		ค่าคะแนน เฉลี่ย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
แผนการประเมินผล			
- มีการประชุมปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างแกนนำชุมชนกับ ผู้ปฏิบัติงานถึงผลการดำเนินงานตามนโยบายการต่อสู้เพื่อ เอาชนะยาเสพติด	88	12	1.88
ค่าคะแนนเฉลี่ยรวม			1.82

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาถึงความคิดเห็นของประชาชนใน อำเภอแม่ริม จังหวัด เชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อ พรรณนาถึงลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของประชาชนใน อำเภอแม่ริม จังหวัด เชียงใหม่ 2) เพื่อทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนใน อำเภอแม่ริม ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้ เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ในด้านแผนการเตรียมการ ด้านแผนการรากฐาน ด้านแผนการ ปฏิบัติการ และด้านแผนการประเมินผล ของประชาชนผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือประชาชนใน อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล จำนวน 100 คน สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความตรงในเนื้อหา โดยยึดถือความ สอดคล้องตามหลักการนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบปรับปรุงแก้ไข ให้ถูกต้อง จากนั้นได้นำแบบสอบถามในตอนที่ 2 ไปทดสอบความเที่ยง โดยนำแบบสอบถามไป ทดสอบกับประชาชนในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน ผลการทดสอบได้ค่า ความเที่ยง 0.87 จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากประชากรกลุ่มเป้าหมาย แล้วนำ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาถอดรหัสจัดหมวดหมู่ และวิเคราะห์ ข้อมูลด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้ให้ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนมากเป็นเพศชาย และมีสถานภาพสมรส ผู้ให้ ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 38.00) มีอายุอยู่ในช่วง 44-52 ปี โดยมีอายุเฉลี่ย 39 ปี และมีอายุมาก ที่สุด 52 ปี และน้อยที่สุด 26 ปี สำหรับระดับการศึกษา ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 46.00) มีวุฒิทางการศึกษาขั้นสูงสุดในระดับประถมศึกษา สำหรับอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 41.00) ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้เฉลี่ย 49,218 บาทต่อปี มีรายได้สูงสุด 120,000 บาท และต่ำสุด 12,000 บาท สำหรับสถานภาพการถือครองที่ดิน ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.00) มีที่ดินเป็นของตนเอง ส่วนการรับข่าวสาร

เกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดได้รับข่าวสารดังกล่าว โดยแหล่งข่าวสารที่ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มใหญ่ระบุว่าได้รับข่าวสารมากที่สุดได้แก่ ผู้นำชุมชน รองลงมาได้รับข่าวสารจากโทรทัศน์

ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลทั้ง 2 ประเด็น คือ นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดและแผนการดำเนินงานตามนโยบาย กล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

1. นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด โดยเฉพาะประเด็นมีการประสานงานกับสถาบันการศึกษาในชุมชน และผู้ประกอบการจากแหล่งบันเทิง หอพัก สถานที่เสี่ยงอื่นๆ ที่เป็นแหล่งมั่วสุมและการแพร่ระบาดของยาเสพติด เพื่อขอความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และประเด็นในการจัดตั้งสถาบันเพื่อผลิตแพทย์ บุคลากรด้านพยาบาล เพื่อการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดไว้โดยเฉพาะ

2. แผนการดำเนินงานตามนโยบาย ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแผนการดำเนินงานตามนโยบาย โดยเฉพาะประเด็นแผนการเตรียมการให้มีการแสวงหาแกนนำของชุมชนย่อย เพื่อมอบภารกิจการสร้างความเข้าใจในนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐแก่ประชาชนในชุมชนนั้นๆ ส่วนแผนการวางรากฐานให้มีการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อสนับสนุนกิจกรรมชุมชนและองค์กรชุมชนในการแก้ไขปัญหายาเสพติด และแผนปฏิบัติการให้มอบหมายงานให้ผู้ร่วมโครงการเพื่อดำเนินงานได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล อย่างไรก็ตามยังมีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่เห็นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้อำนวยการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค 5 และผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ด้านนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

1. การให้รางวัลนำจับและแจ้งเบาะแสแก่ประชาชนที่แจ้งข่าว ควรดำเนินการในทางลับอย่างรอบคอบ รัดกุม เพราะจะเป็นอันตรายต่อผู้ที่แจ้งเบาะแส
2. ควรนำกฎหมายฟอกเงินมาใช้กับผู้ค้ายาเสพติดทุกรายไม่ควรเลือกปฏิบัติ
3. ควรมอบหมายหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไว้ให้ชัดเจน

ด้านแผนการดำเนินงานตามนโยบาย

1. ควรประสานข้อมูลพื้นฐานของชุมชนจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย มาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผน เพราะการสำรวจข้อมูลพื้นฐานชุมชนบ่อยครั้งจะทำให้ลักษณะงานซ้ำซ้อน ทำให้ประชาชนเบื่อหน่าย
2. ควรให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดของตนเองเนื่องจากปัญหายาเสพติดแต่ละพื้นที่มีความแตกต่างกัน
3. ควรตั้งคณะกรรมการหมู่บ้านร่วมกันแก้ไขปัญหายาเสพติดระดับหมู่บ้านแทนการจัดตั้งกลุ่มย่อยในหมู่บ้าน ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน
4. ควรกำหนดตารางการดำเนินงานเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหายาเสพติดในหมู่บ้านไว้อย่างเหมาะสมไม่บ่อยครั้งจนเกินไปจะทำให้ประชาชนเบื่อหน่าย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนในอำเภอเมริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลเท่านั้น เพื่อเป็นการศึกษาโดยรวมจากประชาชนหลาย ๆ พื้นที่ให้เห็นผลแตกต่างไม่ชัดเจนนัก ในการทำวิจัยในครั้งต่อไป ควรจะศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับประชาชนทั้งจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล และควรจะศึกษาผลที่เกิดขึ้นแต่ละท้องถิ่น ในแต่ละอำเภอ จังหวัด เพื่อจะได้นำผลดังกล่าวมาเปรียบเทียบ ความเหมือน และความแตกต่างกันได้อย่างชัดเจน
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งระดับส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นที่รับผิดชอบเกี่ยวกับนโยบายการดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สามารถนำเอาข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงแนวทางปฏิบัติงานของผลที่เกิดขึ้นที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชน

บรรณานุกรม

กองป้องกันยาเสพติด. 2536. คู่มือปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในกลุ่มเป้าหมาย

สถานประกอบการ. กรุงเทพฯ: กองป้องกันยาเสพติด สำนักงานรัฐมนตรี.

จกคล้าย วรพงศธร. 2541. ความคิดเห็นของราษฎรบ้านร่องกล้าที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากร

ธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก. เชียงใหม่: ปัญหาพิเศษ

ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ถนอม สุริยะ. 2540. ความคิดเห็นของเกษตรกรที่มีต่อผลการใช้ปุ๋ยชีวภาพจากสาหร่ายน้ำเงินแกม

เขียวร่วมกับปุ๋ยเคมีในนาข้าวในโครงการเร่งรัดการปรับปรุงบำรุงดินของจังหวัดพะเยา.

เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ทรงเกียรติ บุญตึง. 2540. ความคิดเห็นของสมาชิกในการดำเนินงานชมรมอาสาสมัคร สาธารณสุข

อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์. เชียงใหม่: การค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นงนุช ภัทรนคร. 2538. สถิติการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

นำชัย ทนุผล. 2540. วิธีเตรียมโครงการวิจัย. เชียงใหม่: สาขาบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

วีระวุฒิ หล้าทุม. 2540. ประสิทธิภาพของกลุ่มเกษตรกรตามความคิดเห็นของเกษตรกรตำบลใน

จังหวัดเลย. เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วิมลศิริ เรียมดี. 2542. ความคิดเห็นของผู้บริหารงานส่งเสริมการเกษตรระดับจังหวัดในภาคเหนือ

ตอนบนต่อการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ในงานฐานข้อมูลเพื่อการส่งเสริมการเกษตร.

เชียงใหม่: ปัญหาพิเศษปริญญาโท, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

สถาบันพัฒนาบุคลากรด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2545. แนวทางแก้ไข

วิกฤตการณ์จากผู้ที่เกิดอาการประสาทหลอนจากยาเสพติด. กรุงเทพฯ: ศูนย์ลาดาดพร้าว.

สันติ จัยสิน. 2545. ชุมชนร่วมใจพิชิตภัยยาเสพติด. กรุงเทพฯ: ส่วนพัฒนาเทคโนโลยี สำนักงาน

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2545. สรุปสาระสำคัญ

แผนพัฒนาและเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่เก้า พ.ศ. 2545-2549. กรุงเทพฯ: กระทรวง

ยุติธรรม.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2535. แผนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.

_____. 2543. แนวทางและกิจกรรมเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขยาเสพติด. สำนักงานคณะกรรมการปราบปรามยาเสพติด.

_____. 2546. 3 เดือนกับการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.

_____. 2546. Roadmap การต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.

สำนักนายกรัฐมนตรี. 2540. การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

สำนักงานทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่. 2547. รายงานสถิติจำนวนประชากร ตามหลักฐานทางทะเบียนราษฎร. เชียงใหม่: สำนักงานทะเบียนเทศบาลอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่.

อัจฉริยา พันธุ์วัฒน์. 2542. ความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการแปรรูปการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค: กรณีศึกษา การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต 1 (เชียงใหม่) ภาคเหนือ. เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนในอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่
ที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้ให้ข้อมูล

คำแนะนำ โปรดพิจารณาข้อความลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้ให้ข้อมูล โดยนำ
เครื่องหมาย / ลงในวงเล็บ () หรือเติมข้อความที่สมบูรณ์ลงในช่องว่าง

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. อายุ.....ปี

3. สถานภาพการสมรส (หากเกิน 6 เดือนให้นับเป็น 1 ปี

() โสด

() สมรส

() เป็นหม้ายหรือหย่าร้าง

() อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. ระดับการศึกษา

() ประถมศึกษา

() มัธยมศึกษาตอนต้น

() มัธยมศึกษาตอนปลาย

() ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

() ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส., ปวท.)

()ปริญญาตรี

()ปริญญาโท

() อื่นๆ โปรดระบุ.....

5. อาชีพ

() เกษตรกรรม

() ค้าขาย

() รับจ้าง

() พนักงานรัฐวิสาหกิจ

() อื่นๆ โปรดระบุ.....

6. รายได้รวมที่เป็นเงินสดในปี พ.ศ. 2549 จำนวนบาท

7. สถานภาพการถือครองที่ดิน

- () เป็นที่ดินของตนเอง
- () เช่า
- () อื่นๆ โปรดระบุ.....

8. ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล หรือไม่

- () ได้รับ
- () ไม่ได้รับ

หากท่านได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ท่านได้รับมาจากแหล่งใด

- () web site ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- () แผ่นพับ
- () โทรทัศน์
- () วิทยุ
- () ผู้นำหมู่บ้าน
- () ใบปลิว
- () ป้ายโฆษณา
- () บอร์ดประชาสัมพันธ์
- () อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐบาล

คำแนะนำ โปรดพิจารณาข้อความเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดและแผนการ

ดำเนินงานตามนโยบาย ต่อไปนี้ ว่าเป็นแนวทางที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านหรือไม่

โดยทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน

ข้อความเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และแผนการดำเนินงานตามนโยบาย	ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล	
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด		
1. ให้มีการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดโดยอาศัยบุคลากรจากหลายหน่วยงาน		
2. ให้นำกฎหมายการฟอกเงินมาใช้ในการดำเนินคดีกับผู้ค้ารายใหญ่		
3. มีการให้รางวัลนำจับหรือแจ้งเบาะแสแก่ประชาชนที่แจ้งข่าว		
4. มีการขยายขอบเขตการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดลงไปจนถึงระดับอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน		
5. ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและเชื่อมโยงระบบข้อมูลเพื่อขอความร่วมมือในการนำมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดร่วมกัน		
6. มีการประสานงานกับสถาบันการศึกษาในชุมชน และผู้ประกอบการแหล่งบันเทิง หอพัก และสถานที่เสี่ยงอื่น ๆ ที่เป็นแหล่งมั่วสุมและแพร่ระบาดของยาเสพติด เพื่อขอความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด		
7. มีการสนับสนุนให้นักวิชาการทำวิจัยเกี่ยวกับปัญหาเสพติด เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด		
8. ให้มีการประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด		
9. ให้มีการพัฒนาขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอยู่เสมอ		
10. ให้มีการสรุปรายงานผลการปฏิบัติตามนโยบายการต่อสู้เอาชนะยาเสพติดของรัฐบาลให้ประชาชนทราบทุกระยะ		
11. ให้มีการจัดตั้งสถาบัน เพื่อผลิตแพทย์ บุคลากรด้าน พยาบาลเพื่อการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดไว้โดยเฉพาะ		

ข้อความเกี่ยวกับนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และแผนการดำเนินงานตามนโยบาย	ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล	
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
แผนการดำเนินงานตามนโยบาย		
แผนการเตรียมการ		
1. ให้มีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของชุมชนทุกแห่ง		
2. ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปในทุกชุมชนเพื่อสร้างความเข้าใจภายในชุมชน โดยอาศัยการประชุมร่วมกับผู้นำชุมชนและประชาชน		
3. ให้มีการแสวงหาแกนนำของชุมชนย่อย เพื่อมอบภาระกิจการสร้างความเข้าใจในนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของรัฐ แก่ประชาชนในชุมชนนั้น ๆ		
แผนการวางรากฐาน		
1. ให้มีการฝึกอบรม ประชุม สัมมนา ผู้นำหรือแกนนำชุมชนโดยทำความเข้าใจเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชุมชนร่วมกัน		
2. ให้มีการจัดตั้งกลุ่มย่อยในชุมชน โดยทุกคนมีส่วนร่วมทำงานเป็นทีม ร่วมกันแก้ไขปัญหายาเสพติดของชุมชน		
3. ให้มีการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อสนับสนุนกิจกรรมชุมชนและองค์กรชุมชนในการแก้ไขปัญหายาเสพติด		
แผนปฏิบัติการ		
1. จัดทำโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชุมชนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ		
2. มอบหมายงานให้ผู้ร่วมโครงการเพื่อดำเนินงานได้อย่างถูกต้อง		
3. มีการพบปะระหว่างแกนนำแต่ละชุมชนเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตลอดทั้งแลกเปลี่ยนข่าวสารกันอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาไปสู่การจัดตั้งองค์กรความร่วมมือภาคประชาชน ในลักษณะเครือข่ายที่เข้มแข็ง		
4. มีการสรุปผลการดำเนินงานของแกนนำชุมชนแต่ละชุมชนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานในระยะต่อไป		
แผนการประเมินผล		
1. มีการประชุมปรึกษาหารือสรุปร่วมกันระหว่างแกนนำชุมชนกับผู้ปฏิบัติงาน ถึงผลการดำเนินงานตามนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด		

ภาควิชา ๒๕๓๓
ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล:	พ.ต.ต. ประหยัด คำมูล
วัน เดือน ปีเกิด:	21 พฤศจิกายน 2502
จังหวัดที่เกิด:	จังหวัดเชียงใหม่
วุฒิการศึกษา:	พ.ศ. 2521 มีวุฒิต่างการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2531 ปริญญาตรี ครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ พ.ศ. 2550 ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติบริหารการ พัฒนา มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2521 รับราชการตำรวจ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต 5 พ.ศ. 2538 รองสารวัตรงานเวชกรรมป้องกัน สำนักงานแพทย์ใหญ่ กรมตำรวจ พ.ศ. 2540 รองสารวัตรฝ่ายอำนวยการสังกัดตำรวจภูธรภาค 5 เชียงใหม่ พ.ศ. 2548 รองสารวัตรฝ่ายอำนวยการ ตำรวจภูธรจังหวัดแม่ฮ่องสอน พ.ศ. 2550 สารวัตรฝ่ายอำนวยการ ตำรวจภูธรจังหวัดแม่ฮ่องสอน
การศึกษาดูงาน	พ.ศ. 2546 ด้านการพัฒนาเมืองและสิ่งแวดล้อม ณ เมืองคุนหมิง และต้าถี่มณฑลยูนนานสาธารณรัฐประชาชนจีน